TOM SAWYER

MARK TWAIN

İlköğretime tavsiyeli
100 temel eserden

DÜNYA KLASİKLERİ
İLK GENÇLİK DİZİSİ - 46

iyi ki kitaplarım var...

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2010

TOM SAWYER

Yayın Yönetmeni	Emine Eroğlu
Editör	Merve Nur Erdoğan
Kapak Resmi	Şahin Erkoçak
Kapak Tasarımı	Ravza Kızıltuğ

5. Baskı	Ağustos 2010
Uluslararası Seri No	(ISBN) 975-263-246-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Alayköşkü Cad. No: 11 Cağaloğlu/İSTANBUL
Telefon	(0212) 511 24 24
Belgegeçer	(0212) 512 40 00
Posta	P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta	timas@timas.com.tr
	timasgenc@timas.com.tr

Baskı ve Cilt	Entegre Matbaacılık
Adres	Sanayi Cad. No: 17 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel	(0212) 451 70 70

GENÇ T TİMAŞ

TİMAŞ YAYINLARI / 1325

İLK GENÇLİK KLASİKLERİ / 46

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

TOM SAWYER

MARK TWAIN

Yayına Hazırlayan:
Fatma Zehra Arslan

genctimas.com

MARK TWAIN

Missouri eyaletinin Florida kasabasında doğdu. 1836'da babasının ölümüyle aile Florida'nın Missisipi kıyısında bir köy olan Hannibal'a göçtü. Bu sakin köyde geçen seneler yazarı derinden etkiledi, eserlerinde de bu etki açıkça görülmektedir.
Asıl adı Samuel Langhorne Clemens'tir. "Mark Twain" yazarın takma adıdır. Tahsil hayatı, ailenin içinde bulunduğu zorlu hayat şartları nedeniyle 12 yaşında sona erdi. 18 yaşında macera hevesiyle evinden ayrıldı. 4 yıl boyunca Missisipi'de kaptan Horace Bixby'nin yanında kılavuz yamaklığı yaptı. Dört yıl içerisinde eserlerinde kullanacağı edebî malzemenin en zengin kaynaklarını toplamış oldu.

Eserlerinde; yetişkinlerin ve çocukların dünyasından, kişilerin törelerin kıskacından kurtulabildiğinden bahseder.
Evli ve 4 çocuk babası idi, ömrünün son yıllarında eşini ve üç çocuğunu kaybetti. Kendisi de 1910 yılında vefat etti.

Eserlerinden bazıları:
Tom Sawyer'ın Maceraları (1876), *Huckelberry Finn'in Maceraları* (1884), *Missisipi'de Hayat* (1883), *Çetin İş* (1872), *Otobiyografi* (1924), *30.000 Dolarlık Miras* (1906), *Kral Arthur'un Sarayında Bir Yankee* (1899), *Hadleyburg'u Baştan Çıkaran Adam* (1891)

1.

– Tom!

Cevap yok.

– Tom!

Cevap yok.

– Yine nereye kayboldu bu çocuk? Tom neredesin?!...

Yaşlı kadın gözlüğünü aşağıya indirerek, gözlüğünün üzerinden etrafına bakındı. Sonra gözlüğü yukarı kaldırdı ve altından bakındı. Sinirli olmamakla birlikte odada bulunanların duyabileceği kadar yüksek bir sesle kendi kendine söylendi:

– Ah Tom seni bir yakalarsam...

Bahçeye açılan kapının hemen yanında durdu ve uzaklara doğru tekrar seslendi:

– Heey Tom nerelerdesin?

Yaşlı kadın sözünü bitirmeden arkasından bir gürültü geldi. Gürültünün geldiği yere hızla döndü ve

Tom'u, ceketinin eteğinden yakalayarak durdurdu.

– İşte yakaladım seni. Nasıl oldu da bu dolaba bakmak aklıma gelmedi? Ne arıyordun o dolabın içinde?

– Hiiiç...

– Hiç de ne demek? Şu ellerindeki, ağzındaki kire bir bak lütfen Tom? Nedir onlar söyler misin bana?!...

– Bilmiyorum teyze...

– Ya öyle mi? Demek bilmiyorsun... Ama ben biliyorum. Reçel yemişsin yine. Kaç defa söyledim sana o reçele dokunma diye...

Tam bu esnada Tom:

– Aa!... Teyze arkana baksana, diye bağırdı.

Yaşlı kadın, kendisini tehlikeden korumak için hemen eteklerini topladı ve hızlıca arkasına döndü. Tom, bu anı fırsat bilerek bahçenin tahta çitinin üzerinden atladı ve bir anda gözden kayboldu. Polly Teyze bir süre şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Sonra da merhamete gelerek gülmeye başladı:

– Ah Tom! Allah senin iyiliğini versin. Ben hiç akıllanmayacak mıyım? Bu çocuk kaç defa bana böyle oyunlar oynadı. Artık onun oynayacağı oyunları önceden akıl etmem gerekmez mi? Ama bu çocuğun oyunlarına akıl sır ermiyor ki!... Her gün yeni bir hile icat ediyor. Ahh yaramaz Tom... Şimdi böyle diyorum, ama yaramazlık yaptığında ona nedense içimden kızmak gelmiyor bir türlü. Çünkü her seferinde yaptığı hareketlerle beni güldürmeyi başarıyor. Ama ona karşı olan görevlerimi tam olarak yerine getiremediğimi

de biliyorum. Bu beni çok üzüyor. Mesela bugün her zaman yaptığı gibi okulu asacak ve oyun oynamaya gidecek. Ben de onu cezalandırmak zorunda kalacağım. Ve herkesin tatil yaptığı cumartesi günü onu çalıştıracağım. Aslında bunu yapmak istemiyorum, ama başka türlü davranırsam çocuğu tembelliğe alıştırmış olacağım.

Tom, teyzesinin tahmin ettiği gibi okulu asıp oynamaya gitti. Akşam eve vaktinde yetişebildi neyse ki! Eve gelir gelmez evin hizmetçisinin oğlu olan Jim'e odun kırma işinde yardım etti. Bu arada Jim'e o gün başından geçenleri anlatmayı da ihmal etmedi. Tom'un küçük kardeşi (aslında üvey kardeşi) olan Sid, yorganları toplama işini çoktan bitirmişti bile. Zaten Sid, sessiz ve sakin bir çocuktu.

Akşam yemeğinde teyzesi Tom'a sinsice sorular soruyordu. Amacı onu tuzağa düşürerek Tom'un ağzından gerçekleri öğrenmekti. Zaten Polly Teyze eskiden beri insanların ağzından laf almayı severdi.

– Tom, bugün hava oldukça sıcaktı değil mi?

– Evet teyze sıcaktı.

– Okulda sıcaktan pişmek yerine gidip yüzmek istemedin mi Tom?

– Hayır istemedim teyze.

Polly Teyze, Tom'un söylediklerine inanmadı ve onu yanına çağırdı.

– Tom gömleğinin yakasını gösterir misin bana?

Tom kendinden emin bir vaziyette, gömleğinin yakasını teyzesine gösterdi. Gömleğin yakası sıkı bir şe-

kilde dikilmişti. Polly Teyze yakayı inceledikten sonra:

– Evet Tom gerçekten yüzmemişsin. Eğer yüzseydin, gömleği çıkarırken yakası sökülürdü. Seni bağışlıyorum bu sefer.

Polly Teyze sözünü bitirir bitirmez, Sid atıldı:

– Aa teyzeciğim Tom'un yakasını beyaz iplikle dikmemiş miydiniz? Halbuki Tom'un yakası siyah bir iplikle dikilmiş...

– Evet beyazla dikmiştim, dedi Polly Teyze şaşkınlıkla.

Tom konuşmanın devamını dinlemeden hızla oradan uzaklaştı. Kapıdan çıkarken:

– Bu yaptığının acısını senden çıkaracağım Sid, diye bağırdı.

Dışarı çıktığında içinden Sid'e kızıyordu. "Eğer Sid söylemeseydi, yakamdaki ipliğin rengini teyzem fark etmeyecekti. Ama Sid'in bu yaptığını karşılıksız bırakmayacağım. Onu ilk gördüğüm yerde pataklayacağım." diye söylenerek yürüyüp gitti.

Tom bir kaç dakika sonra bütün dertlerini unutmuş, ıslık çalarak köyde dolaşıyordu. Yaz akşamları uzun oluyordu. Henüz hava kararmamıştı. Tom aniden ıslığı kesiverdi. Çünkü karşıdan yabancı bir çocuk Tom'a doğru geliyordu. St. Petersburg köyünde yabancı çocuklar, fakir olsun zengin olsun daima ilgi çekerdi. Bu çocuğun giysilerinden zengin bir aileden olduğu hemen anlaşılıyordu. Bu yüzden daha fazla dikkat çekiyordu. En sonunda çocuklar yan yana gel-

diler. Tom bu çocuktan fazlasıyla rahatsız olmuştu. Bu nedenle ortaya bir laf attı:

– Hey yabancı çocuk! Biliyor musun, ben seni dövebilirim.

– Bunu yapamazsın.

– Yaparım.

– Yapamazsın.

– Yaparım.

– Peki neden yapmıyorsun? Biliyorsun bu işler 'yaparım' demekle olmuyor. Bence sen benden korkuyorsun.

– Hiç de değil...

– Korkuyorsun.

– Şu ayağımla yere çizdiğim çizgiyi görüyor musun, işte onu aşarsan seni pataklamaktan korkmadığımı gösteririm. Cesaretin varsa çizgiyi aşmayı dene bence...

Çocuk, Tom'un gösterdiği çizgiyi hemen ayağıyla bozdu.

– Çizgiyi bozarsam beni pataklayacağını söylemiştin. Haydi patakla da görelim.

Tom bu söz üzerine iyice sinirlendi. Birkaç saniye sonra iki çocuk birbirine girmişti. Bir müddet yerde tozların içinde yuvarlandılar. Birbirlerinin saçlarını çekiyor ve durmadan birbirlerini yumrukluyorlardı. Her tarafları toza ve kana bulanmıştı.

Tom yabancı çocuğu sırtüstü yatırmış, durmaksızın yumrukluyor, bir yandan da:

"Pes, de seni bırakayım." diye bağırıyordu. Çocuk Tom'un elinden kurtulmak için hemen "Pes" diye

karşılık verdi. Bunun üzerine Tom, çocuğu yere ittikten sonra:

– Bu sana ders olsun, bir daha karşındakine meydan okumadan önce iyi düşün bence, dedi öfkeyle.

Çocuk, Tom'a cevap vermeden hıçkıra hıçkıra ağlayarak evinin yolunu tuttu. Tom, o gece eve çok geç gitti. Geç geldiğini kimseye fark ettirmemek için pencereden içeri atladı. Fakat bu esnada hiç beklemediği bir sürprizle karşılaştı; Polly Teyzesi pencerenin önünde Tom'u bekliyordu. Böylece Tom'un cumartesi günü ceza almaması için hiçbir sebep kalmamıştı.

2.

Cumartesi sabahı güneş yine pırıl pırıldı. Tom, boya kovası ve uzun saplı bir fırça ile kaldırımda belirdi. Tahta çiti şöyle bir gözden geçirdikten sonra neşesi bir anda sönüverdi. Hayat şimdi ona boş ve anlamsız bir uğraş gibi geliyordu. Fırçayı kovaya isteksizce batırdı ve bunu en üstteki tahtaya sürdü. Bu hareketi bir kaç defa tekrarladı. O sırada elinde kovası ile Jim göründü. Elindeki kovaya kuyudan su doldurmak için sekerek bahçe kapısından çıktı. Kuyudan su çekmek Tom'un nefret ettiği bir işti. Ama şu anda bu işi yapmak için, içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu. Çünkü on sekiz metre uzunluğundaki tahta çiti boyamak, kuyudan su çekmekten daha zordu. En iyisi işleri değişmekti.

– Hey! Jim, diye seslendi Tom, eğer tahta çitin bir kısmını boyarsan, ben de kuyudan senin için su çekerim.

Jim başını iki yana sallayarak:

– Bunu yapamam Bay Tom, dedi, hanımefendi bana gidip su almamı ve başkaları ile konuşup oyalanmamamı söyledi. Hem buna cesaret edemem, sonra hanımefendi bana çok kızar.

– Yapma Jim, tamam teyzem biraz söylenir, ama bundan insanın canı yanmaz ki... Hem bu işi yaparsan sana beyaz bir misket veririm.

Jim bunu duyunca yumuşadı. Tom misketi verdi, fakat teyzesinin elindeki terlikle kendisini izlediğini görünce boyamaya devam etmek zorunda kaldı. Teyzesi gittikten sonra da tahta çiti isteksizce boyamayı sürdürdü. Bugün için yaptığı planları düşününce morali büsbütün bozuldu. Biraz sonra arkadaşları hoplaya zıplaya yanına geleceklerdi. Onun ceza alıp oynayamadığını görünce, onunla alay edeceklerdi. Bunu düşünmek bile Tom'u ateş gibi yakıyordu. Biraz sonra sokağın başından Ben Rogers göründü. Tom'un en çok çekindiği çocuk Ben'di. Onun alayları ile karşılaşmamak için her şeyi yapardı. Bunun için onun gelişini görmezden gelerek işine devam etti. Ben, Tom'un yanına yaklaşınca:

– Merhaba Tom, dedi, demek çalışmak zorundasın dostum...

Tom sanki onu yeni fark etmiş gibi davrandı:

– Aa sen mi geldin Ben? Geldiğini duymadım.

Ben alaylı bir şekilde konuşmasına devam etti:

– Tom ben yüzmeye gidiyorum, sen de gelmek ister misin? Ah dostum senin çalıştığını unutmuşum. Senin işin var benimle gelemezsin değil mi? Çok yazık..

– Yazık mı? Hiç de değil. Ben boya yapmayı çok seviyorum. Hatta yüzmekten bile daha zevkli. Hem bir çocuğun eline çit boyama fırsatı her gün geçmiyor ya... Doğrusu ben bu işten çok hoşlanıyorum.

Ben, bu sözleri duyunca boya yapmaya karşı içinde dayanılmaz bir istek duydu.

– Tom, izin verirsen biraz da ben boyamak istiyorum.

Tom biraz düşündü. Tam razı olacakken fikrini değiştirdi.

– Hayır Ben, bunu yapamam. Çünkü Polly Teyzem bu işe çok önem veriyor. Eğer arkadaki çit olsaydı boyaman için izin verebilirdim. Ama burası sokağa baktığı için çok dikkat gerektiyor. Bu işi uygun şekilde yapacak çocuk çok azdır.

– Gerçekten mi, dedi Ben, şaşkın bir vaziyette.

– Evet, öyle diye karşılık verdi Tom.

İlk önce Tom ile alay eden Ben, şimdi bu işi yapmak için can atıyordu.

– Ne olursun Tom, izin ver bari bir kere deneyeyim. Hem ben senin yerinde olsaydım kesinlikle izin verirdim.

– Bak bunu yapmayı gerçekten çok isterdim, ama Polly Teyzem bu işi bana güvendiği için verdi. Ya boyarken çite bir şey olursa? O zaman ben teyzeme ne derim?

– Merak etme Tom, ben de en az senin kadar dikkat ederim. Hem bak bu iş için sana bir elma veririm.

Tom, isteksizce fırçayı Ben'e uzattı. Aslına bakılırsa çok sevinçliydi. Çünkü amacına ulaşmıştı. Gölge bir yere oturup elmasını yemeye başladı. Bu arada kandıracağı diğer saf çocukları düşündü.

Kısa süre içinde bir sürü çocuk geldi. Onlar da ilk başta alay etmeye gelmişlerdi, fakat bir kaç dakika sonra tahta çiti boyayabilmek için sıraya girdiler. O sırada Tom bir ağacın altında tembel tembel oturmuş, tuzağına düşüp boya yapan çocukları keyifle izliyordu. Bir müddet sonra boya işi bitmişti. Tom teyzesine işin bittiğini haber vermek için yerinden kalktı ve eve doğru ilerlemeye başladı. Eve giderken, hayatın tahmin ettiğinden daha keyifli olduğunu düşünüyordu.

3.

Tom, eve gittiğinde teyzesi pencerenin önünde örgü örüyordu. Yaşlı kadın Tom'u görür görmez onun işi bırakıp kaçtığını düşündü. Çocuğun hiç itiraz etmeden bu işi kabullenmesine şaşırmıştı. Tom:

– Teyze, tahta çiti boyadım. Artık gidip oynayabilir miyim, diye sordu.

Polly Teyze, Tom'un boyama işini arkadaşlarına yaptırdığından habersizdi.

– Tom, her tarafını boyadın mı çitin?

– Evet teyze.

– Tom bana yalan söyleme. Yoksa çok kızarım.

– Hayır teyze yalan söylemiyorum.

Polly Teyze, Tom'a inanmamıştı. Hemen bahçeye çıkıp baktı. Gerçekten de çitin her tarafı boyanmıştı. Polly Teyze bu duruma çok şaşırdı.

– Gözlerimle görmesem inanmazdım doğrusu. İstediğin zaman iyi çalışıyorsun demek ki... Haydi artık gidip oynayabilirsin.

Tom, cezadan kolaylıkla kurtulduğu için çok sevinmişti. Hemen oynamak için dışarıya çıktı. Köyün meydanına doğru yürüdü. Orada en samimi arkadaşı Joe Harper'la karşılaştı. Onunla bir süre oynadıktan sonra evin yolunu tuttu.

Köye yeni taşınan Yargıç Jeff Thatcher'ın oturduğu evin önünden geçerken, bahçede yabancı bir kız gördü. Kızın üzerinde yazlık bir elbise vardı. Mavi gözlü, sarı saçları sıkıca örülmüş güzel bir kızdı bu. Tom ilk defa gördüğü bu kızı ilk görüşte çok sevmişti. Hatta daha önce sevdiğini düşündüğü Amy Lawrence adındaki kızı şimdi unutmuştu bile...

Bu yeni meleği bir süre gizlice izledi. Kızın kendisini gördüğünü fark edince sanki onu hiç görmemiş gibi davranmaya çalıştı. Bu arada kızın eve doğru gitmekte olduğunu gördü. Halbuki onun bir süre daha bahçede kalacağını umuyordu. İçini büyük bir üzüntü kapladı. Tan bu esnada yüzü bir anda aydınlanıverdi. Çünkü güzel kız gitmeden Tom'a bir menekşe atmıştı.

Tom, hemen menekşeyi alıp ceketinin iç cebine yerleştirdi.

O akşam Tom, akşam yemeğinde o kadar neşeliydi ki, teyzesi bile "Bu çocukta bir gariplik var." diye düşündü. O gün Tom teyzesinden yaramazlık yaptığı için azar işitmişti. Ama o hâlâ gördüğü güzel kızın etkisinde olduğu için buna hiç aldırmamıştı.

Saat dokuz buçuğa doğru Tom, henüz tanımadığı ama çok hoşlandığı kızın evinin olduğu sokağa gitti. Güzel kızın evinden çıt çıkmıyordu. Yalnız ikinci katın penceresinden titrek bir mum ışığı süzülüyordu. Tom parmaklıkları aşıp bahçenin içine girdi. Pencereden sızan mum ışığına bakarak hayallere daldı. Güzel kız o odada mıydı acaba?... Tam bu sırada ikinci katın penceresi açıldı ve hizmetçinin sesi, gecenin sessizliğini bozdu. Ve bir kova su Tom'un üzerini sırılsıklam etti. Boğulacak gibi olan Tom, büyük bir öfke ile ayağa kalktı. Yerden bir taş alarak pencereye fırlattı, büyük bir gürültü koptu, cam kırılmıştı. Tom hızlıca parmaklıkları aşarak, gecenin karanlığında kayboldu.

4.

Pazar sabahı köyde cumartesi gecesinden kalan bir sessizlik vardı. Güneş bu sessizliğin üzerinden yavaşça başını gösterdi. Güneşin doğuşuyla köy iyice aydınlanmıştı.

Polly Teyze kahvaltıdan sonra herkese dua ettirdi. Tom kahvaltıdan kalktıktan sonra dua ezberlemeye gitti. Kardeşi Sid, duasını bir gün önce ezberlemişti. Tom ezberlemesi kolay olsun diye kitaptan en kısa duayı seçti. Ama yarım saatin sonunda bir cümle bile ezberleyememişti. Teyzesinin kızı Mary, Tom'un duayı ezberleyip ezberlemediğini kontrol etmek için kitabı eline aldı. Ve Tom'dan duayı ezbere okumasını istedi. Ama Tom bir kaç kelime dışında hiçbir şey okuyamadı. Mary:

– Ah Tom neden dua ezberlemekte tembellik gösteriyorsun? Ben senin bu duayı ezberleyeceğinden eminim, ama çalışman lazım. Bak eğer çalışıp bu duayı ezberlersen sana çok hoş bir hediye vereceğim, dedi.

Tom hediyeyi duyunca heyecanlandı:

– Nasıl bir hediye vereceksin Mary, söylesene...

– Sen şimdi bunları düşünme... Hoş bir hediye diyorsam, öyledir. Sen duayı ezberlemeye çalış.

– Tamam Mary, duayı hemen ezberleyeceğim.

Tom, gerçekten de çok çalıştı ve duayı ezberlemeyi başardı. Mary de ona yepyeni bir 'Barlow çakısı' hediye etti.

Daha sonra Mary, Tom'u kiliseye gitmek için hazırladı, kendisi de hızlıca hazırlandı. Sid ikisinden de önce üzerini giymiş, kapıda onları bekliyordu.

Tom, kiliseye gelince Sid ve Mary'nin bir adım gerisinde kalarak kapıdaki arkadaşları ile sohbet etmeye başladı. Amacı elindeki oyuncakları vererek çocuklardaki başarı kartlarını toplamaktı. Çünkü belli bir sayının üzerinde başarı kartına sahip olan çocuklar, o haf-

tanın çalışkan öğrencisi seçiliyordu. Tom da bugün o öğrencilerden biri olmak istiyordu. Tom, Billy'nin yanına yaklaştı ve:

– Billy, sende başarı kartı var mı, diye sordu.

Billy, Tom'un düşüncesinden habersizdi:

– Var.

– Çok güzel, peki onu bana satar mısın?

– Başarı kartının karşılığında bana ne vereceksin?

– Bir şeker ve bir olta çengeli.

– Tamam satarım o zaman.

Böylece alışveriş tamamlandı. Tom, bir kaç çocuktan daha bu şekilde başarı kartı topladı.

Vaaz bittikten sonra Kilise Müdürü Walters, öğrencilerin kaç tane başarı kartına sahip olduğunu sordu. Herkes elindeki başarı kartlarının sayısını söyledi. Fakat kimseninki haftanın çalışkan öğrencisi seçilmek için yeterli değildi. Müdür Walter'ın umutlarının sönmeye başladığı bir anda, Tom ayağa kalktı ve kendisinde yeteri kadar başarı kartı olduğunu söyledi. Müdür Walters önce buna inanmadı. Çünkü Tom, kilisede verilen dersleri çalışan, dua ezberleyen bir çocuk değildi. Bu kadar başarı kartını nasıl toplayabilirdi ki?... Tom, elindeki kartları gösterince diyecek hiçbir şey bulamadı. Bu işte bir hile olduğunu anlasa da Tom'u sahneye davet ederek, haftanın çalışkan öğrencisi ilan etmek zorunda kaldı.

Sahnede Tom'u köye yeni tayini çıkan yargıçla tanıştırdılar. Fakat Tom'un dili tutulmuş gibiydi, kalbi de hızlı hızlı çarpıyordu. Onu bu denli heyecanlandıran,

karşısındaki yargıcın geçenlerde ona menekşe veren kızın babası olmasaydı. Yargıç başarısından dolayı Tom'u tebrik etti ve Tom'a öğrenmiş olması gereken konulardan kolay bir soru sordu. Tom bu sırada sıkıntıdan ceketinin düğmesi ile oynuyordu. Yüzünde utangaç bir ifade vardı. Soruyu duyar duymaz yüzü kıpkırmızı kesildi. Soruyu bilemediği için gözlerini yere indirdi. Müdür Walters, Tom'un en kolay soruya bile cevap verememesinden dolayı öfkelenmişti. En sonunda olaya müdahale etmek zorunda kaldığını düşünerek:

– Tom, beyefendiye cevap ver lütfen, dedi.

Tom'un hâlâ sesi çıkmıyordu. Gerçekten de Tom en kolay soruyu bile cevaplandıracak durumda değildi...

5.

Tom, hafta sonunu gayet neşeli geçirmesine rağmen Pazartesi sabahı uyandığında çok üzgündü. Çünkü okul başlıyordu. Tom, okula gitmeyi seven bir çocuk değildi. Hafta sonunu oynayarak ve eğlenerek geçirdikten sonra okula gitmek ona zor geliyordu. Hasta taklidi yapmayı denedi, ama teyzesi Tom'un numara yaptığını hemen anladı. Tom'a yalan söylediği için kızdı ve hemen onu giydirip okula gönderdi.

Tom, okul yolunda köyde küçük görülen ve sevilmeyen Huckleberry Finn ile karşılaştı. Huck, köyün sarhoşunun oğluydu. Bu nedenle köydeki kadınlar,

çocuklarının onunla oynamasını istemezlerdi. Buna rağmen bütün çocuklar her fırsatta Huck ile oynamak için can atarlardı. Tom da diğer çocuklar gibi Huck ile oynamayı çok severdi. Çünkü Huck, istediği zaman istediğini yapabilen bir çocuktu. Kimse ona karışmazdı. Okula ve kiliseye gitmek, temiz elbiseler giymek gibi bir zorunluluğu yoktu. Huckleberry devamlı olarak büyüklerin eski elbiselerini giyerdi. Üstü başı toz ve kir içindeydi. Gece geç saatlere kadar oyun oynayabilirdi. Kısacası o özgür bir çocuktu. Ve çocuklar açısından hayatı değerli kılan her şeyi yapma hakkına sahipti. Tom, macera romanlarından çıkıp geldiğini düşündüğü Huck'ı selamladı:

– Merhaba, Huck.

– Bir merhaba da sana dostum.

– Nedir o elindeki?

– Bir kedi.

– Peki ne yapıyorsun kediyle?

– Ne mi yapıyorum? Tabii ki siğilleri iyileştireceğim...

– Hadi canım sen de... Bir kediyle nasıl siğilleri iyileştirebilirsin ki? Ben bunun için daha etkili bir ilaç biliyorum.

– Neymiş o?

– Ağaç kovuklarında biriken su.

– Beş para etmez o.

– Nereden biliyorsun? Hiç denedin mi?

– Hayır ben denemedim ama Bob Tanner denemiş.

– Bob Tanner bu işin nasıl yapılacağını tam olarak

bilmiyordur da ondan iyileşmiştir siğilleri. Sahi sen siğilleri bu kediyle nasıl iyileştiriyorsun?

– Gece yarısından önce bir kedi alıp mezarlığa gidersin. Ama bunu yapmadan bir kaç gece önce mezarlığa bir ölünün gömülmüş olması gerekir. O mezarın yakınlarında beklemeye başlarsın. Vakit tam gece yarısı olduğunda rüzgâr gibi esen bir şey hissedersin, o sırada sen de "Ben, kediyle ve siğillerle ilişkimi kestim." dersin ve kediyi mezarlığa bırakıp dönersin. Böylece siğillerinden kurtulmuş olursun.

– İyi bir yöneteme benziyor, Huck. Peki kediyi mezarlığa ne zaman götüreceksin?

– Bu gece. Çünkü ihtiyar Williams öleli bir kaç gün oldu. Ben de bu gece mezarlığa gitmeye düşünüyorum.

– Ben de seninle gelebilir miyim Huck?

– Eğer korkmuyorsan tabii ki gelebilirsin.

– Korkmak mı? Beni güldürme Huck. Neden korkayım ki!... Bu gece sen benim odamın penceresinin önünde miyavla. Ben seni duyar duymaz pencereden atlayıp yanına geleyim tamam mı?

– Bak bu olmaz Tom. Geçenlerde sana sesimi duyurabilmek için pencerenin önünde miyavlayıp durdum. Sonunda teyzen, "Bu kedi de nereden çıktı?" diye bağırdı ve bana taş attı.

– O gece teyzem bana bakıyordu Huck. Bu nedenle yanına gelemedim ve seni çok miyavlattım. Bu gece hemen yanına gelirim merak etme.

– Tamam o zaman anlaştık.

– Huck, ben artık okula gitmeliyim. Görüşürüz...

– Görüşürüz Tom.

Tom, köyden biraz uzaktaki okula geldiği zaman sanki oraya hızla gelmiş gibi davranarak, çabucak sınıfa girip sırasına oturdu. Hasır koltuğunda uyuklamakta olan öğretmen Tom'un içeri girmesiyle gözlerini açtı ve:

– Tom Sawyer! Çabuk buraya gel, diye bağırdı.

Tom, öğretmenin sesinden başının derde girdiğini anlamıştı.

– Efendim öğretmenim.

– Söyle bakalım, derse neden geç kaldın?

Tom önce yalan söylemek istedi. Ama hafta sonu karşılaştığı güzel kızı sınıfta görünce yalan söylemekten vazgeçti.

– Okula gelirken yolda Huckleberry Finn ile karşılaştım. Onunla sohbete dalmışım. Onun için geç kaldım efendim.

Öğretmen bu cesur cevap karşısında şaşırmıştı. Tom'a iyi bir ceza verilmesi gerektiğini düşünerek:

– Tom, gidip kızların yanına otur. Bu da sana ders olsun, diye bağırdı.

Tom bu cezaya sevinmişti. Çünkü hafta sonu gördüğü kızın yanı boştu sadece. Kızla tanışmak için iyi bir fırsattı bu. Çantasını da aldı ve kızın yanına oturdu.

Artık onunla tanışmalıydı. Ama bunun için önce kızın dikkatini çekmesi gerektiğini düşündü. Bu amaçla çantasından çıkardığı deftere resim çizmeye başladı. Tom, çok güzel resim çiziyordu. Bu sayede kız, kısa

süre Tom'un resmine yoğunlaştı. Ve Tom'dan kendisine de güzel resim çizmeyi öğretmesini istedi. Tom:

– Eğer öğle tatilinde okulda kalırsan öğretebilirim, diye karşılık verdi.

Kız, sevinmişti:

– Tamam kalacağım, dedi.

Tom, kızın dikkatini çekebildiği için mutluydu.

– Anlaştık o zaman... Adın nedir senin?

– Becky Thatcher. Senin adın nedir?

– Tom Sawyer.

Tom defterine yine bir şeyler yazmaya başladı. Ama yazdıklarını Becky'den gizliyordu. Becky, kendisinden gizlenen bu yazıyı iyice merak etmişti. Yazıyı göstermesi için Tom'a yalvarmaya başladı. Tom, kızın merakını artırmak için:

– Önemli bir şey değil, dedi.

– Hayır Tom, oraya önemli bir şey yazdığını biliyorum.

– Bunu görmek isteyeceğini zannetmiyorum.

– Hayır görmek istiyorum.

– Ama bunu herkese söylersin sen.

– Söylemeyeceğime söz veririm. Şimdi bırak da bakayım.

– Ama bunu görmek istemezsin.

– Böyle yaptığın için istiyorum işte.

İki çocuk biraz itiştiler. Bu iddianın sonunda Becky galip geldi ve Tom'un elini yazının üzerinden kaldırdı. Ortaya şu yazı çıktı: "Seni seviyorum." Becky bunu okuduktan sonra yüzü kızardı ve hızlıca Tom'un eline vurdu.

– Ah! Sen çok kötü bir çocuksun Tom!

Becky bunları utancından söylemişti. Aslında bu sözler onu sevindirmişti.

Bu sırada öğretmen Tom'u kulağından yakalamıştı. Tom'un derste yanındaki ile konuşması öğretmeni çok kızdırmıştı. Arkadaşlarının gülüşmeleri arasında Tom'a yerine geçmesini söyledi. Şimdi Tom'un kulağı acıyordu, ama kalbi mutlulukla doluydu. Tom ondan sonra dersleriyle ilgilenmeye çalıştı, ama aklı karmakarışıktı.

6.

Öğle tatilinde Tom, koşarak Becky'nin yanına geldi ve:

– Sanki eve gidecekmiş gibi yanına şapkanı al ve dışarı çık, dedi. Sonra da yan yola saparak okula geri dön. Ben de öbür yola gidip okula geri döneceğim.

Böylece ikisi de ayrı ayrı okuldan çıktılar ve anlaştıkları gibi okulda buluştular. Tekrar okula geldiklerinde kimse yoktu. Bir sıraya oturdular. Tom resim çizmek için bir defter çıkarttı. Becky'nin elini tutarak ona çok güzel bir ev resmi çizdirdi. Resim çizmekten sıkılınca da sohbet etmeye başladılar. Sohbetin bir yerinde Tom:

– Becky sen hiç nişanlandın mı, diye sordu.

– Hayır nişanlanmadım. Nasıl bir şey bu Tom?

– Sevdiğin bir çocuğa ondan başka kimseyi sevmeyeceğine söz verirsin. Ondan sonra da onu yanağından öpersin ve böylece nişanlanmış olursun.

– Öpmek mi? Neden öpülüyor?

– Şey... Tam olarak ben de bilmiyorum Becky. Ama bu işi herkes böyle yapıyor.

– Herkes mi?

– Evet birbirini seven herkes böyle yapar. Derste defterime ne yazdığımı hatırlıyor musun?

– Şey... Evet...

– Becky orada yazanı bana söylesene...

– Bunu söylemeyeceğim Tom.

– Ben sana söyleyeyim mi?

– Evet, ama şimdi değil.

– Hayır, şimdi söyleyeceğim.

– Şimdi olmaz Tom, yarın söylersin.

– Yalvarırım Becky, bunu kulağına usulca fısıldayacağım sadece.

Becky cevap vermeyince Tom onun sessizliğini 'evet' olarak kabul etti. Ve Becky'nin kulağına eğilerek yavaşça, "Seni seviyorum" dedi. Sonra da ekledi:

– Şimdi de aynı şeyi sen bana söyle Becky.

– Tamam, ama bunu söylerken sen bana bakma. Ancak o zaman söyleyebilirim. Hem bunu kimseye söylemeyeceksin değil mi?

– Tabii ki söylemeyeceğim. Becky haydi söyle artık şunu.

Kız başını önüne eğdi ve çekine çekine, "Seni seviyorum Tom" diyebildi. Bunu söyledikten sonra ayağa

kalktı ve masaların arasında koşmaya başladı. Tom da peşindeydi. En sonunda Tom, Becky'yi bir köşede durdurdu ve:

– Her şey tamam Becky. Sadece öpücük kaldı. Sakın bundan korkma. Önemli bir şey değil bu. Yalvarırım Becky, seni öpmeme izin ver.

Sonunda Becky karşı koymaktan vazgeçti ve Tom'un kendisini öpmesine izin verdi.

– Artık tamam Becky. Şimdi ömrün boyunca benden başkasını sevmeyeceğine ve benden başkası ile evlenmeyeceğine söz vermelisin.

– Tom senden başkasını sevmeyeceğim ve senden başkası ile evlenmeyeceğime söz veririm. Ama sen de benden başkasını sevip, evlenmeyeceksin tamam mı?

– Tamam Becky. Bundan başka okula gelirken ve giderken, birlikte yürüyeceğiz, tabii kimsenin görmediği zamanlarda. Çünkü nişanlılar hep böyle yaparlar.

– Aa bu çok hoş olur Tom. Daha önce hiç duymamıştım.

– Evet pek eğlencelidir bu. Hatta Amy Lawrence ve ben...

Tom buraya kadar konuştu ve sustu. Çünkü Becky'nin mavi gözleri onun yanlış bir şeyden söz ettiğini söylüyordu. Kız hayal kırıklığına uğramıştı:

– Ah! Tom, senin ilk nişanlın ben değilim demek ki!...

Becky, bunları söyler söylemez ağlamaya başladı.

– Ağlama lütfen Becky. Beni şu anda senden başka kimse ilgilendirmiyor.

– Hayır öyle olsaydı, benim yanımda başka bir kızdan söz etmezdin Tom.

Tom, kızın boynuna sarılmak istedi, ama kız onu itti ve ağlamaya devam etti. Tom, ne yapacağını şaşırmıştı. Bir kaç şey söylemeye çalıştı, ama Becky Tom'a cevap vermeden ağlamaya devam etti. Tom, en değerli eşyası olan pirinçten tokmağını çıkardı ve Becky'ye uzattı.

– Yalvarırım Becky, bari bunu al...

Becky, çocuğun eline vurarak tokmağı yere düşürdü. Tom bu harekete çok kırılmıştı. Koşarak okuldan çıktı ve tepelere doğru gitti. Bugün artık okula dönmeyecekti. Tom için sıkıntılı bir gündü, ama derdini anlatacak bir tek arkadaşı bile yoktu...

7.

O gece saat dokuz buçukta Tom ile Sid her zamanki gibi uyumak için odalarına geldiler. Tom yatağına uzanarak, Huck'ı beklemeye başladı. Bir kaç dakika sonra Huck'ın miyavlama sesi duyuldu. Tom üzerini giyip, hemen pencereden dışarı atladı. Huck onu elindeki kedi ile birlikte pencerenin önünde bekliyordu. Çocuklar karanlığın arasına karışıp mezarlığa doğru ilerlemeye başladılar.

Mezarlığa vardıklarında hafif hafif esen rüzgâr uğuldayarak ağaçların arasında dolanıyordu. Bir müd-

det mezarlığın içinde gezindiler. Nihayet aradıkları mezarı bularak, mezarın arkasındaki üç karaağacın arkasına saklandılar. Orada uzun bir süre beklediler. Korkularını yenebilmek amacıyla fısıltıyla sohbet ettiler. Bir anda Tom, Huck'ın kolunu tutarak:

– Hişşşt! dedi.

– Ne var Tom?

İki çocuk korkuyla birbirlerine sarıldılar.

– Huck sesi duymuyor musun?

– Duydum Tom! Birileri bu tarafa geliyor! Şimdi ne yapacağız?

– Bilmiyorum Huck, sence bizi görürler mi?

– Ah Tom! Eğer gelenler ölülerin ruhları ise, tabii ki görürler bizi... Çünkü onlar karanlıkta da görebilirler.

İki çocuk başlarını eğdiler. Soluk almıyorlardı sanki. Mezarlığın diğer ucundan boğuk sesler geliyordu. Tom:

– Bak, diye fısıldadı. İlerideki ışığı görüyor musun? Nedir o?

– O bir şeytan ışığı Tom. Ah! mahvolduk...

Bunun üzerine ikisi de korkudan titremeye başladılar. Çok geçmeden Huck:

– Tom, gelenler ne ruh, ne de şeytan, dedi. Onlar insan. Diğerlerini bilemem, ama içlerinden biri Muff Potter. Onu sesinden tanıdım. Sakın kımıldama!

– Tamam kımıldamayacağım Huck. Galiba bu tarafa doğru geliyorlar. Ben de içlerinden birinin sesini tanıdım. Kızılderili Joe.

– Katil suratlı herif! Onun yerine şeytanların gelmiş olmasını tercih ederdim. Gecenin bu vaktinde mezarlıkta ne yapacaklar acaba?

Çocuklar fısıldaşmayı bırakıp olacakları izlemeye koyuldular. Çünkü üç adam çocukların gizlendikleri yere çok yaklaşmışlardı. Üçüncü adamın sesi duyuldu:

– Aradığımız ceset işte burada.

Bunu söyledikten sonra elindeki feneri kaldırdı. Böylece yüzü aydınlandı ve kim olduğu ortaya çıktı. O, genç doktor Robinson'du.

Potter'la, Kızılderili Joe, içinde ip ve kürek bulunan bir el arabasını sürüyorlardı. Yüklerini boşaltarak mezarı kazmaya başladılar. Doktor alçak sesle:

– Çabuk olun neredeyse ay çıkacak ve etraf aydınlanacak, dedi.

Adamlar homurdanarak kazmaya devam ettiler. Bir kaç dakika sonra iki adam mezardan çıkardıkları tabutun kapağını açarak ölüyü çıkardılar. Cesedi el arabasına koydular. Ardından da yanlarında getirdikleri iplerle arabaya sıkıca bağlayıp üzerine battaniye örttüler. Potter cebinden bir bıçak çıkardı ve sarkan ipin ucunu kesti. Sonra da:

– Ceset hazır işte, dedi. Bir beşlik daha at bakalım, yoksa ceset burada kalır.

Kızılderili Joe arkadaşını onayladı:

– Evet doğru, bir beşlik daha ver doktor.

Doktor:

– Bu da ne demek oluyor, diye söylendi. Paranızı

önceden istediniz ben de ödedim işte. Şimdi size bir kuruş daha vermem.

Kızılderili Joe, doktoru tehdit etmek istercesine yumruğunu sallıyordu. Doktor bunlara pabuç bırakacak adam değildi. Bir anda Kızılderili Joe'nun üzerine atıldı ve bir vuruşta onu yere yıktı. Potter elindeki bıçağı yere düşürerek:

– Bana bak doktor, dedi. Benim arkadaşıma nasıl vurursun sen?...

Sonra da doktorun üzerine atıldı ve boğuşmaya başladılar. Doktor sarhoş Potter'ı tek yumrukta devirdi. Potter sarhoş olduğu için, bir daha ayağa kalkamadı. Tam o sırada Kızılderili Joe fırladı. Potter'ın yere düşürdüğü bıçağı alarak doktorun göğsüne sapladı. Doktor, kanlar içinde yerde yatan Potter'ın üzerine yığıldı kaldı. Çocuklar bu kargaşayı fırsat bilip, tabana kuvvet kaçtılar.

Kızılderili Joe yerde yatan iki adamın başında durmuş düşünceli düşünceli bakıyordu. Doktor bir müddet inledi daha sonra da hareketsiz kaldı. Joe:

– Sonunda lanet olasıca doktorun hesabını gördüm, diye söylendi.

Bunu söyledikten sonra doktorun cebini karıştırdı ve bulduklarını aldı. Elindeki kanlı bıçağı da baygın halde yatan Potter'ın eline sıkıştırdı. Bir kaç dakika geçmişti ki Potter bir şeyler mırıldanarak ayıldı. İyice kendine gelince doğrulup oturdu ve uzun uzun yerde yatan doktoru inceledi. Joe ile göz göze gelince elindeki bıçağı göstererek:

– Aman Tanrım! Bu nedir Joe, dedi.

– Yaptığın çok pis bir iş, adamı neden öldürdün ki, diye karşılık verdi Joe.

– Ben mi öldürdüm doktoru?!... Hayır Joe, onu ben öldürmedim.

– Bana bak! Böyle kolayca bu işin içinden sıyrılamazsın. Hem buna kimse inanmaz.

Potter bu sözler üzerine titremeye başladı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

– Ah Joe! Ayıldığımı sanıyordum, bu gece içmemem gerekirdi. Olayı nerede ise hiç hatırlamıyorum. Joe, onu öldürmek istemiyordum. Çünkü o çok genç bir doktordu. Geleceği de parlaktı. Ah Joe! Nasıl yaptım ben bunu?...

– Onunla boğuşmaya başladın. O seni bir hamlede yere yıktı. Sen de bıçağı kaptığın gibi doktorun göğsüne sapladın. Tam o sırada o da sana son bir yumruk attı. Yumruğun etkisi ile sen bayıldın, o da öldü.

– Ah ben ne yaptığımı bilmiyordum. Joe sakın bu olayı kimseye anlatma tamam mı? Bilirsin her zaman senin yanında yer aldım. Ne olur beni ihbar etme!...

Zavallı adam, doktoru öldüren katilin karşısında diz çökmüş yalvarıp duruyordu. Joe, doktoru kendisinin öldürdüğüne Potter'ı iyice inandırmıştı. Katil Joe sanki çok merhametli biriymiş gibi:

– Evet sen daima benim yanımda yer aldın. Korkma ben de bu olayı ihbar edecek değilim, dedi.

– Joe, sen melek bir gibi bir insansın. Ömür boyu seni minnetle anacağım.

– Haydi ağlamayı bırak şimdi. Ağlayıp sızlanmak için vaktimiz yok. Birbirimizden ayrılmamız lazım. Arkanda iz bırakmamaya dikkat et.

Potter koşarak mezarlıktan kaçtı. Joe orada durup arkasından söylendi.

– İçtiği içki onu iyice sersemletmiş. Bu çok iyi oldu. Böylece katilin kendisi olduğuna iyice inandı...

Bir kaç dakika sonra mezarlıkta, kimse kalmamıştı. Battaniyeye sarılı ceset ve doktorun kanlı bedeni, ay ışığının altında öylece yatıyordu...

8.

İki çocuk arkalarına bakmadan köye doğru koşuyor, ikisi de hiç konuşmuyordu. Korkudan dilleri tutulmuştu sanki. Tom kesik kesik soluk alarak:

– Yere yığılmadan köye ulaşsak, diye fısıldadı. Artık dayanamayacağım...

Huckleberry nefes nefese kaldığından konuşacak gücü kalmamıştı. Nihayet kendilerini köyün girişindeki tabakhaneye attılar. Nerdeyse yorgunluktan öleceklerdi. Tom:

– Huck, bu işin sonu ne olacak dersin, diye sordu.

– Ne olacak işte, Doktor Robinson eğer ölmüşse öldüren idam edilecek...

– Gerçekten mi?

– Bundan eminim Tom.

Bunun üzerine Tom bir süre düşündü.

– Peki gerçek katilin kim olduğunu biz mi açıklayacağız? Çünkü olayı bizden başka kimse görmedi.

– Saçmalama Tom. Eğer bunu söylersek, Kızılderili Joe bir yolunu bulur da idam edilmezse bizi hemen öldürür. Ağzımızı sıkı tutmalıyız.

– Doğru söylüyorsun Huck. Ben de aynı fikirdeyim.

– Eğer biri katili ihbar edecekse, bu Muff Potter olsun. Tabii onun da o kadar cesareti varsa...

– Muff Potter katilin Kızılderili Joe olduğunu bilmiyor ki...

– Nasıl bilmiyor?

– Hatırlasana, Muff Potter o sırada yerde baygın yatıyordu.

– Aa haklısın. Ben bunu unutmuştum.

– Huck, çeneni tutabilecek misin?

– Çenemizi tutmak zorundayız Tom. Yoksa o pis katil hiç acımadan bizi de öldürür. En iyisi bunu kimseye söylemeyeceğimize dair birbirimize yemin edelim.

– Evet ben de öyle düşünüyorum. En iyisi yemin etmek...

Bu fikir ikisinin de çok hoşuna gitmişti. Hemen birlikte yemin ettiler. Bir süre fısıldayarak konuştular. Daha sonra da vedalaşıp ayrıldılar.

Tom odasının penceresinden içeri girdiğinde neredeyse sabah olmak üzereydi. Çabucak üzerini değiştirip yatağına girdi. Bu arada kaçtığını kimse anlamadığı için kendisini kutluyordu. Ertesi sabah Tom, kahvaltıdan sonra okula gitti. Bir gün once derslerden

kaçtığı için öğretmenden dayak yedi. Sonra yerine oturarak elini çenesine dayadı. Üzüntüsü giderek artıyordu. Dirseğine sert bir şeyin çarptığını hissetti. Kağıda sarılı olan bu eşyayı aldı, kağıdı açtı. Derin derin içini çekti. Kağıdın içinden Becky'ye verdiği pirinç tokmak çıkmıştı. Bu bardağı taşıran son damlaydı.

9.

Öğleye doğru bütün köy korkunç bir haberle çalkalandı. Tabii öğretmen de okulu tatil etti. Öldürülen doktorun yanında bir bıçak bulunduğu söyleniyordu. Birisi bu bıçağın Muff Potter'a ait olduğunu söylemişti. Bir başkası ise onu gece saat iki sularında derede üstünü başını yıkarken gördüğünü söyledi. Potter da kendisini izleyen kişiyi fark eder etmez kaçmıştı.

Bütün köy mezarlığa doğru gidiyordu. Tom da mezarlığa gitmek için kalabalığa katıldı. O korkunç olayın olduğu yere varınca, kalabalığın arasından sıyrıldı ve o feci sahneyi gördü. Tom'a mezarlığa en son yüz yıl önce gelmiş gibi geliyordu. Biri kolunu çimdikledi. Tom, dönüp baktığında, Huckleberry Finn'le göz göze geldiler. Sonra ikisi birden etraftakilerin bu bakışmadan bir anlam çıkarabilecekleri endişesiyle bakışlarını kaçırdılar. Neyse ki herkes o kanlı sahneye dalmış konuşuyordu.

– Zavallı doktor!

– Daha çok gençti.

– Muff Potter'ı yakalarlarsa onu asarlar.

Tom, birdenbire tepeden tırnağa kadar ürperdiğini hissetti. Çünkü gözleri Kızılderili Joe'nun, o kötü suratına takılmıştı. Aynı anda kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Kalabalıktan birileri:

– Muff Potter geliyor! diye bağırıştılar.

– Aa, durdu! Bakın, dönüyor! Sakın kaçırmayın!

Ağaçlara tırmanmış olanlar:

– Potter kaçmaya çalışmıyor, dediler. Sadece şaşkın görünüyor.

Kalabalık birdenbire yol açtı ve şerif kendinden emin bir edayla Potter'ı kolundan tutarak aralarından geçti. Zavallı adamın yüzü sapsarıydı ve korkusu gözlerinden okunuyordu. Öldürülen adamın yanına vardığında korkudan tir tir titriyordu. Sonra elleriyle yüzünü kapayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

– Namusum ve şerefim üzerine yemin ederim ki onu ben öldürmedim.

Kalabalığın içinden birisi:

– Seni kim suçladı ki, diye haykırdı.

Bu söz Potter'ı etkilemişti. Başını kaldırarak umutsuz umutsuz etrafına bakındı. Kızılderili Joe'yu görünce de:

– Ah, Joe! diye bağırdı. Olayı kimseye anlatmayacağına dair bana söz vermiştin.

Şerif bıçağı Potter'a doğru uzatarak:

– Bu senin bıçağın mı, diye sordu.

Eğer kollarından tutmasalardı, Potter neredeyse yere yığılacaktı.

– Onlara anlat, Joe, her şeyi anlat... Artık hiçbir şeyin faydası yok.

Tom'la Huckleberry, donup kalmışlardı. O taş kalpli yalancının anlattığı uydurma hikâyeyi dinlediler. Her an Tanrının onu bir şimşekle çarpıp, cezalandırmasını bekliyorlardı. Ama böyle bir şey olmadı. Zavallı Potter'ı kurtarmak için bütün bildiklerini anlatma istekleri bir anda sönüverdi. Kızılderili Joe gibi tehlikeli birinin işine karışmak, ölümü göze almak demekti. Köylülerden biri:

– Neden kaçmadın, neden buraya geldin, diye sordu.

Potter, inleyerek:

– Ah, buna engel olamadım. Kaçmak istedim ama ayaklarım beni buraya sürükledi, dedi ve tekrar ağlamaya başladı.

Kızılderili Joe, birkaç dakika sonra aynı hikâyeyi Resmi Soruşturma'da tekrar etti. Yemin etmiş olduğu halde yalan söylemesi üzerine çocuklar, Kızılderili Joe'nun bir şeytan olduğunu düşündüler.

Tom'un o korkunç sırrı ve çektiği vicdan azabı bu olaydan sonra bir hafta kadar onu uykularında da rahat bırakmadı. Bir sabah kahvaltıda Sid:

– Tom, dedi. Uykunda o kadar çok konuşuyor ve çırpınıyorsun ki, senin yüzünden uyuyamıyorum.

Bembeyaz kesilen Tom gözlerini masaya dikti. Polly Teyze düşünceli bir şekilde:

– İyi bir işaret değil bu. Kafanda ne var, Tom?

– Hiçbir şey yok teyze...

Fakat Tom bunu söylerken eli öylesine titredi ki, kahvesi masaya döküldü.

Sid:

– Çok tuhaf şeyler söylüyorsun Tom, dedi. Dün gece, 'Kan o, kan!' diye bağırdın. Hem de kaç defa. Sonra da, 'Bana o kadar işkence etme, sonra söylerim' dedin. Neyi söyleyeceksin? Söylemek istediğin nedir?

Tom, odadaki her şeyin etrafında döndüğünü hissediyordu şimdi. Neyse ki, teyzesi şans eseri imdadına yetişti. Ve Tom'un baş dönmesi biraz hafifledi.

– Bütün bunlar hep o korkunç cinayet yüzünden başımıza geldi! Ben de hemen her gece o feci olayı rüyamda görüyorum.

Mary, cinayetin kendisini de aynı şekilde etkilediğini söyledi. Bu cevaplar Sid'in şüphelerini biraz yatıştırmıştı. Tom'un üzüntüsü git gide azaldı. Sonunda dişinin ağrıdığını iddia etmekten de vazgeçti.

Bu üzüntülü zamanlarda Tom hemen her gün fırsat kollayarak parmaklıklı hapishane penceresine yaklaşıyor ve eline geçen bazı şeyleri gizlice Muff Potter'a veriyordu. Böylece onun için duyduğu büyük üzüntü ve vicdan azabı büyük ölçüde hafifliyordu.

10.

Tom'un zihninin kimseye açamadığı dertlerinden uzaklaşmasının bir sebebi de uğraşacak yeni bir problem bulmasıydı. Becky Thatcher, hastalandığı için

okula gelemiyordu. "Ya ölürse?" düşüncesi Tom'u çok sarsmıştı. Artık ne oyunlar, ne de başka uğraşlar onu ilgilendirmiyordu. Hayatın büyüsü kaybolmuş, yerini büyük bir üzüntü almıştı. Teyzesi çok endişelenmişti. Çocuğun üzerinde çok çeşitli ilâçlar denemeye başladı. Polly Teyze, bütün ilâçlara ve yeni tedavi usullerine bayılan insanlardandı. Bir şey öğrendi mi, bunu hemen denemek isterdi.

Şimdi de 'Su tedavisi' çıkmıştı ortaya. Tom'un hastalığı da bunu denemek için çok iyi bir fırsattı. Çocuğu her sabah odunluğa götürdü ve başından aşağı bir kova soğuk suyu boşalttı. Sonra çocuğu zımparadan farksız bir havluyla güzelce kuruladı. Tom'u ıslak bir çarşafa sararak, terlemesi için üzerini battaniyelerle örttü.

Bunların hiçbiri biraz olsun fayda etmiyordu. Tom'un rengi solmuş, eski canlılığı kalmamıştı. Polly Teyze tedaviye sıcak banyo ve bununla birlikte türlü türlü şeyler ekledi, ama boşunaydı. Çocuk hâlâ bir ölüden farksızdı.

Tom ise artık bu işkenceye aldırmıyordu. Onun etrafına ilgisiz hali yaşlı kadını çok üzüyordu. Ne pahasına olursa olsun iyileşmeliydi. O sırada piyasaya yeni bir 'ağrı kesici' çıktığını duydu ve hemen bundan şişe şişe ısmarladı. İlacı önce kendisi tattı. Su tedavisinden vazgeçerek bütün umudunu bu yeni ilaca bağladı. Tom'a bundan bir kaşık vermesiyle çocuğun etrafına olan ilgisizliği, bir anda kayboluverdi. Tom'un altında ateş yaksaydı böylesi bir etki yaratamazdı.

Aslında Tom, ilaç sayesinde iyileşmemişti. Artık yataktan kalkmanın vaktinin geldiğini düşündüğü için ayaklanmıştı. Evet böyle devamlı uyuyarak vakit geçirmek hoş olabilirdi, ama hiçbir eğlencesi yoktu. Hem ilaç da çok acıydı, içilecek gibi değildi. İlaçtan kurtulmak için düşündü, taşındı ve sonunda ilacı çok sevdiğini iddia etmeye karar verdi. İlaç isteme bahanesiyle teyzesinin başının etini öyle yiyip durmuştu ki sonunda kadın onu başından savmaya başladı. Eğer karşısındaki Sid olsaydı sevincine bir de şüphe karışmayacaktı. Ama işin ucunda Tom gibi yaramaz bir çocuk vardı. Bu yüzden Polly Teyze gizli gizli ilâç şişesini gözetlemeye başladı. Hakikaten de ilâç günden güne azalıyordu. Tabii yaşlı kadın, Tom'un bu ilacı içmeyip, yerdeki çatlağa dökeceğini akıl edemezdi.

Bir gün, Tom yine ilâcı yerdeki çatlağa dökerken teyzesinin sarı kedisi içeri girdi. İlacın tadına bakmak ister gibi hırlıyordu.

– Bu ilacı içmeyi gerçekten istiyor musun, dedi, Tom kediye.

Kedinin bakışlarından ilacı içmek istediğini anladı.

– Emin olmalısın.

Kedi emindi.

– Eh, sen istedin. Ben de sana ilâçtan vereceğim. Çünkü ben cimri değilim. Ama olur da beğenmezsen, bütün kabahat senindir ona göre.

Kedi bu şartları kabul eder gibi baktı. Tom da kedinin ağzını açarak ilâcı hayvana içirdi. Zavallı kedicik

bir anda havaya fırladı. Sonra acı bir feryat kopardı. Odada döne döne koşmaya başladı. Eşyalara çarpıyor, saksıları deviriyordu. Bir ara coşkuyla arka ayaklarının üzerine kalktı. Sonra evde koşmaya başladı. Her geçtiği yeri alt üst ediyordu. Polly Teyze içeri girdiği sırada da saksıları yuvarlayarak ön kapıdan dışarı fırladı kedicik. Yaşlı kadın hayretinden donup kalmıştı. Tom ise gülmekten yerlere yatıyordu.

– Tom, bu kedinin nesi var böyle?

– Bilmiyorum, teyze.

– Şimdiye kadar hiç böyle şey görmedim. Böyle davranmasına sebep neydi?

– Gerçekten bilmiyorum, teyzeciğim. Kediler eğlendikleri zaman daima böyle yaparlar.

– Öyle mi? Teyzesinin ses tonu Tom'u kuşkulandırmıştı.

– Evet, efendim. Yani ben öyle düşünüyorum.

– Demek öyle düşünüyorsun...

– Evet, efendim.

Yaşlı kadın eğilmişti. Tom, kuşkunun arttırdığı bir ilgiyle onu izliyordu. Ne olduğunu fark ettiğinde iş işten geçmişti. Karyolanın altından ilâç kaşığının sapı görünüyordu. Polly Teyze kaşığı aldı. Tom irkildi, ardından gözlerini kaçırdı. Polly Teyze, Tom'u her zamanki gibi kulağından tutarak yerden kaldırdı ve bastonuyla çocuğun başına vurdu.

– O zavallı hayvancağızdan ne istedin?

– Ona acıdığım için yaptım çünkü onun bir teyzesi yok.

– Teyzesi yokmuş! Seni ahmak! Bunun kediyle ne ilgisi var?

– Eğer kedinin bir teyzesi olsaydı, küçük yeğenini kendi eliyle kavururdu. Duygusuzca kedinin bağırsaklarını yakardı.

Polly Teyze birdenbire büyük bir pişmanlık duydu. Kediye o ilâcı içirmek zulümse çocuğa içirmek de zulüm sayılabilirdi pekâlâ. Kadın bunları düşününce gözleri doldu. Elini Tom'un başına koyarak şefkatle;

– Ben sadece senin iyiliğini düşünüyordum, dedi. Görüyorsun ya Tom gerçekten de iyisin artık!

Tom, ona muzipçe baktı:

– Sizin, benim iyiliğimi istediğinizi biliyorum, teyzeciğim. Ben de kedinin iyiliğini istiyordum. Bu ilâç ona da yaradı. Şimdiye kadar kedinin o kadar hızlı koştuğunu hiç görmemiştim...

– Haydi, haydi, Tom. Beni kızdırmadan çık git bakayım. Uslu bir çocuk olursan ilaca da gerek kalmaz.

Tom, o gün okula vaktinden önce gitti. Son zamanlardaki bu acayip durumu her gün insanların dikkatini çekiyordu. Tom yine arkadaşlarıyla oynayacağı yerde bahçe kapısının önünde beklemeye başladı. Hasta olduğunu söylüyordu. Gerçekten de görünüşü hasta gibiydi. Başka yerlere bakar gibi yapıp yolun yukarısına bakıyordu. Sonunda Jeff Thatcher gözüktü. Tom'un gözleri parlamıştı, fakat sevinci kısa sürdü. Jeff, bahçeye girince Tom ona yaklaştı. Becky'den söz etmek için fırsat kolluyordu. Ama Jeff oltaya gelmemişti.

Becky bahçe kapısından içeri girdiğinde Tom'un kalbi sevinçle doldu. Ondan sonra da deli gibi koşmaya, gülmeye başladı. Becky Thatcher'ın bütün bu marifetlerini görüp görmediğini anlamak için de yan gözle kıza bakıyordu. Fakat Becky, burnunu havaya kaldırarak döndü ve:

– Bazıları da kendini pek zeki sanıyor, gösteriş yapıp duruyor, dedi.

Tom'un yanakları bir anda kıpkırmızı kesildi. Usulca oradan uzaklaştı. Utanmış, ezilmişti.

11.

Tom, kararını vermişti artık. Üzgün ve ümitsizdi. "Hiç arkadaşım yok. Herkes beni terk etti. Kimse beni sevmiyor. Belki beni nelere sürüklediklerini anladıkları zaman biraz üzülürler. Evet, beni buna mecbur ettiler. Artık bir suçlu gibi yaşayacağım." diyordu kendi kendine.

Böyle söylene söylene patika yolda bir hayli ilerlemişti. Uzaktan okulun zil sesini duyunca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Artık bir daha asla bu tanıdık sesi işitmeyecekti. Tam bu sırada en yakın arkadaşı Joe Harper'la karşılaştı. Tom, gözyaşlarını silerken:

– Buralardan gidiyorum, dedi. Dünyayı dolaşacağım. Evdekilerin anlayışsız davranışlarından bıktım. Bir daha köye dönmeyeceğim. Umarım beni hiç unutmazsın Joe.

Fakat Joe da aynı sebeple yola koyulmuştu ve ilk iş olarak Tom'la vedalaşmaya geliyordu.

Aslında Joe bir mağarada yalnız yaşamayı düşünüyordu, ama Tom aklını çelmişti. İki kafadar böylelikle korsan olmaya karar verdiler. Tabii Huckleberry Finn de onlara dahil olacaktı. Üç afacan çocuk kanca ve oltalarıyla beraber nehir kıyısında buluşmak üzere ayrıldılar.

Gece yarısı Tom buluşma yerine biraz jambonla gelmişti. Diğerleri de yanlarında yiyecek ve eşya getirmişlerdi. Tom, ıslık çalarak beklemeye koyuldu. Derken birisi:

– Kim var orada, dedi.

– Karaip Denizlerinin Kara İntikamcısı Tom Sawyer. Ya siz?

– Kızıl elli Huck ile Denizlere Dehşet Salan Joe Harper.

Tom bu isimleri çok sevdiği kitaplardan seçmişti.

– Pekâlâ. Parolayı söyleyin.

– KAN! diye aynı anda fısıldadı iki çocuk.

Karanlıkta usul usul ilerlemeye başladılar. Ara sıra duraklayıp "Hişşt," diyor, ellerini hayalî hançerlerinin sapına atıyorlardı. Aslında kıyıda aşıracakları kayığın sahiplerinin yiyecek almak için köye gitmiş olduklarını gayet iyi biliyorlardı, ama bu işi gerçek birer korsan gibi yapmalıydılar.

Kayığa binerek açıldılar. Tom ortada komuta ediyor, Huck ile Joe da kenarlarda kürek çekiyordu. Tom kollarını kavuşturmuş çatık kaşla emirler veriyordu.

– Rüzgâra döndür!
– Emredersiniz, efendim!
– Ağır ol! Ağırrr!
– Peki, efendim.

Çocuklar nehrin ortasında ilerlerken bu emirlerin gösteriş için verildiğini, aslında hiçbir anlam ifade etmediği biliyorlardı.

Nehrin ortasına gelmişlerdi. Kayığı sağa çevirerek, kürekleri bıraktılar. Hafif bir akıntı onları sürüklemeye başladı. Aradan geçen kırk beş dakikada kimse tek kelime etmedi. Şimdi kayık, uzaklarda kalan köyün nehre olan kıyısına yaklaşmıştı. Tom, acı tatlı günler geçirdiği köyüne son bir kez bakarken "Keşke Becky de ölüme ve her tehlikeye korkusuzca kucak açtığım şu an beni görebilseydi." diye acı acı gülümsedi.

Diğer iki korsan da son kez hüzün dolu bakışlarla köylerine baktılar. Az kalsın bu yüzden adaya yaklaşamadan uzaklaşacaklardı. Fakat tehlikeyi zamanında fark ederek kayığı çevirdiler. Ve gece saat ikide adaya vardılar. Vakit geçirmeden eşyalarını adaya taşıdılar. Küçük kayıkta bulunan eski bir yelkeni, yiyeceklerini gölgede tutmak için ağaçlıklar arasındaki küçük bir açıklığa çadır gibi gerdiler. Kendileri, korsanlara yaraşır bir şekilde dışarıda uyuyacaklardı.

Ormanın hemen önündeki büyük bir ağaç kütüğünün yanında ateş yakıp yemek yediler. Açık havada bu korsanca yemek, çok hoşlarına gitmişti doğrusu. Sonra sevinçle yemyeşil otların yumuşak kucağına bıraktılar kendilerini. Daha serin bir yer bulabilirlerdi.

Fakat kamp ateşinin yarattığı hayal âleminden kaçmak olmazdı.

Joe:

– Ne eğlenceli değil mi, dedi.

– Şahane diye karşılık verdi Tom. Çocuklar bizi görselerdi ne yaparlardı kim bilir?

– Kıskançlıktan çıldırırlardı. Hepsi de burada olmayı ne kadar çok isterlerdi. Öyle değil mi, Hucky?

– Öyle galiba. Neyse... Ben halimden memnunum. Daha ne isteyeyim? Köyde çoğu zaman yiyecek bir şey bulamıyorum. Burada balık tutup yiyoruz. Çok iyi oldu bu adaya geldiğimiz.

– Tam benim istediğim gibi bir hayat, dedi Tom. Sabahları kalkmak, okula gitmek, yıkanmak zorunda değilsin. Anlayacağın bir korsan karadayken hiç bir şey yapmak zorunda değildir, Joe. Ama yalnız bir adam herkesten uzakta bir köşeye çekilip sürekli dua eder. Tek başına olduğu için de hiç eğlenemez.

– Evet, sahiden öyle. Doğrusu ben o konuyu pek uzun boylu düşünmemiştim. Korsan olmak çok daha zevkli.

– Artık kimse eskiden olduğu gibi yalnız, köşesine çekilen adamlara önem vermiyor. Ama bir korsan her gittiği yerde saygı görür. Sonra köşesine çekilen bir adamın bulabileceği en sert yerde yatması, çuval giyerek başına küller serpmesi, yağmurda dışarıda durması gerekir...

– Neden çuvala sarınıp başına kül serpiyor, diye sordu Huck.

– Bilmem. Ama bunu yapmak zorunda. Eğer sen de böyle bir yere çekilseydin yalnız yaşasaydın, aynı şeyi yapardın.

– Yapmazdım.

– Peki ne yapardın?

– Bilmiyorum, ama bu dediklerini kesinlikle yapmazdım.

– Fakat öyle yapmak zorunda kalırdın Huck. Çünkü insanlar yalnız yaşayanlardan bunları yapmasını beklerler. O insanların arasında olup da bunları yapmadan nasıl yaşayacaksın?

– Böyle şeylere dayanamazdım. Kaçardım sonunda.

– Kaçmak mı? İnsanlar seninle dalga geçerdi o zaman.

– Peki ya bir korsanın neler yapması gereklidir, dedi Huck.

– Ah, dostum. Korsanlar çok eğlenirler. Gemileri ele geçirip, yakarlar. İnsanların paralarını alıp, onları adalarında korkunç bir yere gömerler. Ve gemilerdeki herkesi öldürürler!

– Kadınları adalarına götürürler, fakat onları öldürmezler, diye araya girdi Joe.

Tom, başını salladı:

– Evet, kadınları öldürmezler. Çünkü çok soyludur korsanlar.

– Çok da güzel elbiseler giyerler, dedi Joe heyecanlı bir ses tonuyla. Altınlar, gümüşler, pırlantalar da onların süsleri!...

– Kimmiş bunlar, diye sordu Huck.

– Korsanlar tabii ki. Başka kim olabilir ki?

Huck, üzüntüyle kendi elbiselerine baktı:

– Korkarım ben bir korsana yakışacak şekilde giyinmedim. Ama benim bundan başka elbisem yok, diye de ekledi pişmanlık dolu bir sesle.

Tom ve Joe, onu maceralarına başladıktan sonra güzel elbiselerin hemen bulunabileceğini söyleyerek teselli ettiler. Sonra yavaş yavaş konuşmalar kesildi. Çocukların gözleri kapanmaya başlamıştı. Huck, vicdanı rahat bir şekilde derin bir uykuya daldı. Denizlere Dehşet Salan Joe'yla Kara İntikamcı Tom, uyumakta biraz güçlük çektiler. Tam uykuya dalacakken bir şey karşılarına dikiliverdi, vicdanlarıydı bu. Çocuklar kaçmakla hata ettiklerini düşünmeye başladılar. Üstelik jambonla, pastırma çalmışlar, yani hırsızlık yapmışlardı. İçlerinden "Korsan olduğum sürece hırsızlık yapmayacağım" diye söz verdiler. Böylece vicdanlarıyla bir ateşkes imzaladılar ve huzur içinde uykuya daldılar.

12.

Sabah uyandığında Tom, önce nerede olduğunu anlayamadı. Doğrulup oturdu ve gözlerini ovuşturarak çevresine bakındı. Ancak o zaman hatırlayabildi adaya gelip, korsanlık yapmaya başladıklarını. Gün daha yeni aydınlanmıştı. Ormanda derin, tatlı bir ses-

sizlik ve huzur vardı. Tek bir yaprak dahi kımıldamıyordu. Joe'yla Huck hâlâ uyuyorlardı. Birden, ormanın derinliklerinden bir kuş sesi geldi. Derken ona bir başkası eşlik etti. Doğa yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı.

Tom, diğer korsanları da uyandırdı. Bir iki dakika sonra nehrin serin sularında ve kumsalda birbirlerini kovalıyorlardı. Suların ötesinde terk ettikleri köyleri ise hiç umurlarında değildi artık. Bir akıntı kayıklarını sürükleyip götürmüştü, ama buna hiç üzülmediler. Böylece geçmişle aralarındaki son köprü de yıkılmıştı.

Neşe içinde kampa döndüler, çok acıkmışlardı. Ateş yaktılar. Huck, yakınlarda soğuk ve berrak bir kaynak bulmuştu. Kana kana su içerken, bunun kahve yerine geçebileceğinde karar kıldılar. Joe, kahvaltı için pastırmayı dilimlerken Tom'la Huck da balık tuttular. Bu hayatlarında yedikleri en lezzetli balıktı.

Kahvaltının ardından bir müddet gölgede uzanıp, dinlendiler. Sonra adayı keşif turuna çıktılar. Kendilerini eğlendirecek birçok şey olsa da heyecan verici hiçbir şey yoktu burada. Her saat başı nehre girip yüzüyorlardı. Bu yüzden kampa ancak akşama doğru döndüler. Karınlarını doyurduktan sonra yere uzanarak sohbet etmeye başladılar fakat kısa sürdü. Ormandaki o durgunluk, ciddiyet ve yalnızlık duygusu onları da sarmaya başlamıştı. Derin düşüncelere daldılar. Tuhaf bir özlem içten içe kuşatmıştı onları. Bu ev özleminden başka bir şey değildi. Hatta Kızıl elli Huck bile gece yattığı kapı eşiklerinin, boş ahırların hayalini

kuruyordu. Fakat hepsi de bu zayıflıklarından utanıyor ve hislerini açıklama cesaretini kendilerinde bulamıyorlardı.

Bir süredir uzaktan gelen tuhaf bir sesin hayal meyal farkındaydılar. Fakat şimdi bu gizemli ses daha da belirginleşmişti. Çocuklar irkilip, birbirlerine baktılar ve etrafa kulak verdiler. Uzun bir sessizliğin ardından uzaklarda bir gürültü koptu.

Joe usulca:

– Bu da nedir, dedi.

– Bilmem ki, diye fısıldadı Tom.

– Gökgürültüsü değil, dedi Huck şaşkın şaşkın.

– Dinle, dedi Tom, Dinle... konuşma.

Onlara bir asır gibi gelen bir süre hiç konuşmadılar. Derken yine aynı boğuk gürültü sessizliği bozdu.

– Hadi gidip bakalım.

Üç çocuk fırlayarak, kıyıya koştular. Buradaki çalıların arasından nehre doğru baktılar. Nehrin üstünde, köyün biraz aşağısında küçük bir buharlı feribot vardı. Feribotun güvertesinde bir sürü insan vardı. Feribotun etrafında da tekneler dolaşıyordu.

– Şimdi anladım! Biri boğulmuş, diye bağırdı Tom.

Huck:

– Tamam. Geçen yaz Bill Turner boğulduğu zamanda aynı şeyi yapmışlardı. Topla suya ateş edince, ölü suyun üstüne çıkıyormuş. Sonra ekmek parçalarının içine cıva koyarak suya atıyorlar. Boğulan biri varsa ekmekler o tarafa doğru gidip duruyor, dedi.

Joe hemen atıldı:

– Evet. Ben de duydum bunu. Acaba nasıl oluyor bu? Şimdi orada olmayı isterdim.

– Ben de öyle. Kimin boğulduğunu öğrenmek için neler vermezdim, dedi Huck.

Çocuklar nehre bakmaya devam ederken birdenbire Tom bir şey keşfetmiş gibi bağırdı:

– Çocuklar! Ben kimin boğulduğunu biliyorum! Boğulanlar biziz!

Birden kendilerini birer kahraman gibi hissettiler. Bu bir zafer gibiydi. Onları arıyorlardı. En önemlisi, şimdi köyde herkes belki de onlardan söz ediyordu...

Güneş batarken feribot ve tekneler de gözden kayboldu. Korsanlar kampa dönerken pek sevinçliydiler. Balık tutup pişirdiler. Yemekten sonra da köydekilerin onlarla ilgili ne düşündüklerini tahmin etmeye çalıştılar. Fakat gece olmaya başlayınca bu heyecanları da kayboldu. Düşünmeye başladılar.

Tom'la Joe'nun gözlerinin önünden evleri ve aileleri bir film şeridi gibi geçip gitti. Artık üzgündüler. Farkına varmadan içlerini çektiler. Joe, çekine çekine diğerlerinin düşüncelerini anlamaya çalıştı. Eve dönebilirlerdi. Tabii hemen değil, ama bir süre sonra dönseler iyi olurdu.

Gecenin ilerleyen vakitlerinde Huck uyuyakaldı. Onu Joe izledi. Tom, dirseğine dayanarak, bir süre hiç kımıldamadan iki arkadaşını seyretti. Sonra usulca ayağa kalktı. Ateşin sönük ışığında otların arasını araştırdı. Önüne çıkan ağacın kabuklarını inceledi. İki ka-

buk seçip aldı. Bunları kâğıt gibi kullanarak üzerlerine kalemiyle bir şeyler yazdı.

Bunlardan birini kendi cebine soktu, ikincisini ise Joe'nun şapkasının içine koydu. Bunun yanına o çok değerli oyuncaklarından birkaç tanesini de bıraktı. Bu oyuncakların arasında bir tebeşir parçası, bir lâstik top, üç olta iğnesi ve cam bilyelerden vardı. Ayaklarının ucuna basa basa oradan uzaklaştı. Sonra da nehrin sığ yerine doğru koşmaya başladı...

13.

Tom nehrin çok derin olmayan yerlerini yürüyerek geçti. Daha sonra da yüzmeye başladı. Çok geçmeden karşı kıyıya ulaştı ve kıyıya tırmandı. Elini cebine sokarak ağaç kabuğuna baktı. Neyse kaybolmamıştı, hâlâ cebindeydi. Tom ıslak elbiseleriyle ağaçlığa girerek yürümeye başladı. Artık köyün yakınındaki ağaçlığa varmıştı. Tom, ıssız yan sokaklarda uçarcasına koşarak Polly Teyze'nin evinin arka bahçesine girdi. Parmaklığı aşarak verandaya ulaştı. Oturma odasının penceresinden içeriyi izlemeye başladı. Odanın ışığı yanıyordu. Polly Teyze, Sid, Mary ve Joe Harper'in annesi, hep birlikte odada oturmuş, konuşuyorlardı. Tam karyolanın yanındaydılar. Yatak onlarla kapının arasında kalıyordu.

Tom kapıya giderek tokmağı yavaşça çevirmeye başladı. Kapı aralanınca rüzgârdan odadaki mum söndü.

– Her şey bir garip artık! Sid, git kapıyı kapat, diye söylendi Polly Teyze.

Tom, tam zamanında kendisini karyolanın altına attı. Orada yere uzanarak, sessiz sessiz nefes almaya çalıştı. Sonra biraz daha sürünerek ilerledi. Artık neredeyse, Polly Teyze'nin ayağına dokunacaktı. Sid, kapıyı kapatıp yerine oturdu. Odadakiler konuşmaya devam ettiler. Tom, sessizce onları dinledi.

– Dediğim gibi o kötü bir çocuk değildi. Sadece bazen çok eziyet veriyordu. Bir tay kadar sorumsuzdu. Ama dünyanın en iyi kalpli çocuğuydu, dedi Polly Teyze, Tom için.

Joe'nun annesi de:

– Benim Joe'm da öyleydi. Çok yaramazdı, ama duygusuz ve bencil değildi. Çok da yumuşak kalpliydi. Allah beni affetsin, ben onu tutup kaymağı yedi diye dövdüm. Oysa kaymağı kendim ekşidi diye atmıştım. O sırada bunu unutmuştum, sonradan hatırladım. Şimdi ise yavrumu bir daha göremeyeceğim. O zavallı, haksızlığa uğramış yavrumu.

Bayan Harper, sözlerini tamamlar tamamlamaz, sanki kalbi parçalanıyormuş gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. Sid:

– Tom'un gittiği yerde rahat olduğunu umarım. Fakat o daha iyi bir çocuk olsaydı... dedi.

Sid'in bu söylediğine Polly Teyze çok kızdı. Tom bile saklandığı yatağın altından teyzesinin gözlerindeki öfkeli pırıltıyı görür gibi olmuştu.

– Sid, Tom'un aleyhinde bir tek söz bile istemem. O aramızdan ayrıldı artık. Allah onu korur. Siz kendinize bakın küçük bey! Ah, Bayan Harper, ondan nasıl vazgeçeceğim. Onu nasıl unutabileceğimi bilemiyorum! Bu yaşlı kalbimi neredeyse her zaman parça parça etmesine rağmen benim için avuntu kaynağıydı Tom!

– Allah verir ve Allah alır. Fakat... bu öyle zor bir durum ki. Daha geçen cumartesi Joe'm burnumun dibinde havai fişek patlattı. Ben yine dayanamayıp onu patakladım. O zaman oğlumun çok yaşamayacağını bilmiyordum. Ah, böyle olacağını bilseydim, ona kızmaz ve onu dövmezdim. Aksine, onu kucaklardım, ona sarılırdım.

– Evet, evet. Neler hissettiğinizi biliyorum, Bayan Harper. Sizi gayet iyi anlıyorum. Daha dün öğlen Tom, kedime ağrı kesici ilâçtan içirdi. Bir an kedinin bütün evi yıkacağını sandım. Ve Allah affetsin, Tom'a vurdum! Kedim bile o ilacı içince ne hale gelmişti. Oysa ben o ilacı sürekli Tom'a içiriyordum. Zavallı yavrucak... Ama artık bütün dertlerinden kurtuldu. Ondan son duyduğum sözler de bana karşı sitemle doluydu...

Bu hatıra yaşlı kadını çok sarsmıştı. Daha fazla kendini tutamadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Tom da sessizce burnunu çekip duruyordu. Mary'nin de ağladığını ve zaman zaman onunla ilgili güzel birkaç söz söylediğini işitti. Kendisini eskisinden daha çok sevmeye başlamıştı. Teyzesinin bu hali onu çok üzmüştü. Yatağın altından fırlayıp, teyzesinin kalbini

mutlulukla doldurmayı ne çok isterdi şimdi... Odadakilerin konuşmalarından, köydekilerin çocukların nehirde kayıkla gezintiye çıktıklarında boğulduklarına inandıklarını anladı. Çocukların cesetleri pazar gününe kadar bulunamazsa artık tümüyle onlardan umut kesilecekti. Ve cenaze töreni de o sabah yapılacaktı. Tom, bunları duyunca ürperdi. Bayan Harper, hıçkırarak, 'iyi geceler' dedikten sonra artık evine gitmek için kalktı. Sonra iki kadın birbirlerinin boynuna sarılarak hüngür hüngür ağladılar.

Polly Teyze o gece Mary'le Sid'e, iyi uykular derken her zamankinden daha şefkatliydi. Sid bile burnunu çekiyordu. Mary ise hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tom, teyzesi yattıktan sonra da bir süre karyolanın altından çıkmadı. Çünkü yaşlı kadın halen sağa sola dönüyor, üzüntüyle bir şeyler mırıldanıyordu. En sonunda teyzesi yatağında dönmeyi bırakarak uykuya daldı. Artık sadece uykusunda inliyordu. Tom, yavaşça karyolanın altından çıktı. Teyzesine baktı. Minicik kalbi derin bir acıma hissiyle dolmuştu. Cebinden ağaç kabuğunu çıkartıp teyzesinin yanına bıraktı. Fakat aklına bir şey geldi. Biraz düşündükten sonra yüzü aydınlanarak, ağaç kabuğunu tekrar cebine koydu. Eğilerek usulca teyzesinin yanağından öptü ve sessizce evden çıktı.

Tom, iskeleden bir kayığa binerek adaya gitti. Bu da bir gemi sayılabilirdi. Kendisi de küçük bir korsandı işte! İskeledekiler kayığı kesinlikle aramaya çıkarlardı. O zaman onu ve arkadaşlarını da bulabilirlerdi. Bu yüzden, kayığı adaya bağlamadı.

Tom, adanın diğer tarafından kıyıya çıkmıştı. Yorgun bir vaziyette ağaçlığa girdi. Tam kamp yerine yaklaştığı sırada Joe'yla, Huck'ın konuştuklarını duydu. Durup onları dinledi.

– Hayır, Tom çok sadıktır, Huck. Geri gelecektir. Bizi terk etmez. O bunun bir korsan için çok ayıp bir şey olduğunu bilir. Tom böyle bir şey yapmayacak kadar gururludur. O mutlaka bir şeyin peşindedir. Doğrusu bunun ne olduğunu çok merak ediyorum.

– Ama bu bıraktığı eşyalar artık bizim. Öyle değil mi?

– Öyle sayılır... Ama şu anda değil, Huck. Tom, mektubunda, "Eğer kahvaltıya kadar dönmezsem..." demiş.

Tom, daha fazla beklemeden bağırdı.

– Heey çocuklar! Ben geldim.

Sonra da gururlu bir şekilde arkadaşlarının yanına geldi. Kısa bir süre sonra biraz pastırma ve balık yediler. Tom, serüvenlerini süsleyerek, anlattı. Sonra gece uyumadığı için öğleye kadar uyumak için kuytu bir köşeye çekildi. Diğer iki korsan, balık tutmaya ve adayı incelemeye hazırlandılar.

14.

Akşam yemeğinden sonra kumsalda, kaplumbağa yumurtası toplamaya çıktılar. O gece bu yumurtaların bir kısmını pişirerek yediler. Geri kalanını da cuma sabahına bıraktılar.

Çocuklar adada bol bol yüzdüler, misketleriyle oynadılar ve ormanda gezintiye çıktılar. Fakat sonra yavaş yavaş durgunlaşmaya başladılar. Birbirlerinden ayrılıp yalnız vakit geçirdikleri zamanlar olmaya başladı.

Tom, ayağının başparmağıyla kuma, "Becky" yazdı. Sonra bunu ayağıyla sildi. Bu düşünceden ötürü kendine kızdı. Fakat dayanamayarak Becky'nin adını yeniden yazdı. Bu elinde değildi. Sonra yine sildi. Aynı şeyi bir daha yapmamak için arkadaşlarının yanına gitti.

Joe'nun neşesi de iyice kaçmıştı. Evini o kadar çok özlüyordu ki bu acı vermeye başlamıştı. Joe, bu acıya dayanamıyordu artık. Neredeyse ağlayacaktı. Huck da üzüntülüydü. Tom'un da keyfi yoktu, ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Tom, zoraki bir sevinçle bağırdı:

– Çocuklar, belki bu adaya daha önce de korsanlar gelmiştir. Haydi adayı yeniden arayalım. Belki buraya bir hazine saklamışlardır. Altın ve gümüş paralarla dolu küflü bir sandık bulmak hoşunuza gitmez miydi?

Arkadaşları biraz heyecanlanır gibi oldular. Fakat bu heyecan hemen söndü. Tom'a karşılık bile vermediler. Tom, onları ne kadar oyalamaya çalıştıysa da başarıya ulaşamadı. Bu çok cesaret kırıcı bir durumdu. Joe, bulduğu bir çubukla sıkıntı sıkıntılı kumu eşeliyordu.

Sonunda dayanamayarak:

– Çocuklar bu işten vazgeçelim, dedi. Ben eve gitmek istiyorum. Burası o kadar ıssız ve sessiz ki! Canım sıkılmaya başladı.

Tom:

– Olmaz Joe, diyerek bu fikre karşı geldi. Biraz sonra keyfin yerine gelir. Buradaki tutulacak balıkları bir düşünsene.

– Ben balık falan tutmak istemiyorum Tom. Eve gideceğim.

– Ama Joe, başka nerede yüzmek için böyle güzel bir yer bulabilirsin?

– Yüzüp de ne yapacağım sanki? Nedense yüzmemi yasaklayan biri olmadığı için bu bana zevk vermiyor. Ben artık eve gideceğim.

– Ayıp, ayıp! Bebek gibisin. Herhalde anneni özledin?

– Evet, annemi görmek istiyorum! Var mı diyeceğin?... Hem senin de annen olsaydı, sen de onu özlerdin. Annen olmadığı için beni anlayamazsın.

– Bırakalım bu gözü yaşlı bebecik annesine gitsin. Öyle değil mi, Huck? Zavallıcık, anneciğini görmeyi çok istiyor. Ama sen buradan hoşlandın değil mi, Huck? Burada kalacağız. Öyle değil mi?

Huck, isteksiz isteksiz;

– Evet, dedi.

Joe, ayağa kalktı ve:

– Seninle ömür boyunca konuşmayacağım işte, dedi.

Sonra da üzüntülü bir şekilde uzaklaşarak giyinmeye başladı.

Tom:

– Bu benim için hiç önemli değil, dedi. Seninle konuşmak isteyen yok ki. Eve dön de seninle alay etsin-

ler. Sen de ne korkak bir korsansın öyle! Huck'la ben, sulu gözlü bebecikler değiliz. Burada kalacağız, değil mi, Huck? İstiyorsa bırakalım gitsin. Herhalde onsuz da gayet iyi olabiliriz.

Bunları söylese de Tom tedirgindi. Joe'nun giyinmesine devam ettiğini görünce iyice telaşlandı. Huck'ın da Joe'nun hazırlanışını kıskançlıkla seyrettiğini fark ettiğinde ise çok kötü oldu. Sonunda Joe nehrin serin sularına dalarak, sığ yerinden yürümeye başladı. O anda Tom'un bütün umudu kırıldı. Huck'a şöyle bir baktı. Huck onun bu bakışına dayanamayarak, başını önüne eğdi.

– Ben de gitmek istiyorum Tom. Zaten burası ıssız bir adaydı. Şimdi iyice ıssızlaşacak. Haydi, biz de gidelim...

– Ben gitmem işte! Ama istiyorsan sen gidebilirsin. Ben burada kalacağım.

– Tom, gitmem daha iyi olacak.

– İyi ya, git öyleyse. Sanki seni durduran mı var?

Huck da, elbiselerini toplamaya başladı.

– Tom, sen de gelsen diyorum. İyi düşün. Kıyıya erişince seni orada bekleyeceğiz.

– Çok beklersiniz. İşte o kadar! Ben burada kalacağım.

Huck, üzgün üzgün uzaklaştı. Tom onun arkasından bakıyordu. İçinden, gururunu bir tarafa bırakıp Huck'la gitmek istiyordu. Çocukların kalacaklarını umuyordu. Ama hiç de öyle olmamıştı. İşte onlar sığ yerde ilerliyorlardı. Tom birdenbire adanın çok ıssız

ve sessiz bir hal almış olduğunu fark etti. Gururuyla biraz daha uğraştıktan sonra, arkadaşlarının peşinden koştu.

Biraz dil döktükten sonra arkadaşlarını adada kalmaya ikna etti. Üç arkadaş adadaki kamp yerine geri döndüler.

Akşam yemeğinden sonra üçü de uyuyakalmıştı. Gece yarısı Joe uyandı. Hava çok kötüydü. Hemen arkadaşlarına seslenerek onları da uyandırdı. Çocuklar birbirlerine sokularak, ateşin karşısında oturdular. Öyle sessizce bekliyorlardı. Birdenbire bir şimşek çaktı. Şaşkın şaşkın bakan üç yüzü aydınlattı. Gök gürültüsü her tarafta yankılanıyordu. Sonra iri iri damlalar yaprakların üzerine düşmeye başladı.

Tom:

– Çabuk! Çadıra sığınalım, diye bağırdı.

Üç çocuk ayağa fırladı. Karanlıkta yerdeki dal parçalarına takıla takıla, düşe kalka ilerlediler. Her biri başka bir yöne gidiyordu. Arka arkaya şimşekler çakıyordu. Gök gürültüsü kulakları sağır edecek gibiydi. Çocuklar birbirlerine sesleniyorlardı. Fakat gök gürültüsü ve rüzgâr onların seslerini boğuyordu.

Neyse ki sonunda üçü de yelkenin altına girmeyi başardılar. Çok ıslanmışlardı. Çok üşüyor ve korkuyorlardı. Fırtına gitgide şiddetlendi. Sonunda yelken de bağlandığı yerden koparak uçup gitti. Üç arkadaş birbirlerinin elini tutarak koştular. Büyük bir meşe ağacının altına sığındılar. Fırtına sanki bütün adayı

parça parça etmeye çalışıyordu. Şimşek çakıyor, gök gürlüyor ve bazı ağaçlar devriliyordu.

En sonunda rüzgâr azaldı ve gök gürültüsü kesildi. Çocuklar da kampa döndüler, ama iyice korkmuşlardı. Kampta her şey ıslanmış, altında yattıkları ağacı da yıldırım çarpmıştı. O sırada orada olmadıklarına sevindiler. Islandıkları için çok üşüyorlardı. Kamp kurdukları dev kütüğün alt kısmının yıldırım ateşiyle yanmış olduğunu fark ettiler. Kütükte hâlâ korlar vardı. Yerdeki kütük parçalarının ıslanmamış olan kısımlarını toplayarak ateşi yeniden yaktılar.

Alevler yükselirken çocukların keyifi eskisi gibi yerine gelmeye başlamıştı. Yağmurda ıslanmış olan jambonu kurutup bir güzel karınlarını doyurdular. Ateşin başında sabaha kadar bu maceralarından bahsettiler. Zaten yatıp uyuyabilecekleri bir tek kuru yer bile yoktu.

Gün aydınlanıp güneş yükseldiğinde ise iyice uykuları geldi. Kumsala inerek yattılar, ancak güneş onları kavurmaya başladığında kalkıp kahvaltı hazırladılar. Joe ve Huck, yeniden evlerini özlemeye başlıyorlardı. Tom, durumu fark edince hemen korsanları eğlendirmeye çalıştı. Fakat Huck'la Joe artık hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordu.

Tom, korsanlığı bir süre bir tarafa bırakıp, Kızılderili olmayı teklif etti. Huck'la, Joe bu fikirden hoşlandılar. Soyunarak vücutlarının her yerine ve yüzlerine çamur sürdüler. Üçü de kabile reisi gibi olmuştu. Sonra bağıra çağıra baskın yapmak için ormana daldılar.

Akşam yemeği zamanına doğru tekrar kampta toplandılar. Karınları acıkmıştı. Üçünün mutlulukları ise gözlerinden okunuyordu.

15.

O cumartesi köyde hiç de neşeli bir durum yoktu. Harper'lar ve Polly Teyze'nin ailesi üzgün ve gözyaşları içinde yastaydı. Cumartesi tatili köydeki bütün çocuklara da bir yük gibi gelmeye başlamıştı. Canları oyun oynamak istemiyordu.

Becky Thatcher, okulun bomboş bahçesinde üzgün üzgün dolanıyor, bir yandan da mırıldanıyordu:

– Ah, Tom'un verdiği o pirinç tokmak şimdi bende olsaydı keşke! Tom'un bende hiçbir hatırası kalmadı.

Becky, yavaş yavaş hıçkırdı. Biraz yürüdü, sonra durarak:

– İşte buradaydı. Ah o gün geri gelseydi o sözlerin hiçbirini söylemezdim. Bana dünyayı verseler yine de söylemezdim. Ama öldü artık o. Tom'u bir daha göremeyeceğim.

Bu düşünce Becky'i çok üzmüştü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

Bu sırada erkekli kızlı bir grup çocuk geldi. Bunlar Tom'un oyun arkadaşlarıydılar. Tom hakkında konuşmaya başladılar. Tom şöyle şöyle yapmıştı; Joe böyle böyle, demişti diye konuşup duruyorlardı.

Daha sonra çocukları en son kimin gördüğünü anlamak için tartışmaya giriştiler. Herkes bu şerefin kendisine ait olduğundan bahsediyordu. Bazısı birtakım şahitler de gösteriyordu. Sonunda Tom ve Joe'yla en son konuşan çocuklar ortaya çıktı. Bu şanslı çocuklar, adeta kutsal bir önem kazandılar. Çocukların hepsi onlara hayranlık ve kıskançlıkla bakıyorlardı.

Ertesi sabah kilise çanı ölen çocuklar için acı acı çaldı. Tüm köy halkı toplanıyordu. Kilise daha önce hiç bu kadar kalabalık olmamıştı. Herkes toplandıktan sonra derin bir sessizlik oldu. En son Polly Teyze içeri girdi. Peşinden Sid, Mary ve Harper ailesi geliyordu. Hepsi de simsiyah yas elbiseleri giyinmişlerdi. Rahip başta olmak üzere herkes onlar gelince ayağa kalktı. O derin sessizlikte sadece hıçkırıklar duyuluyordu. Rahip duaya başladı. Onun da konuşurken gözleri doluyor, mendiliyle gözündeki yaşları silip duruyordu.

Tam bu sırada birdenbire kapı açıldı. Rahip, yaşlı gözlerle kapıya baktı. Gördüklerine inanamadı. Çok şaşırdı ve irkildi. Diğerleri onun bakışlarını izlediler. Kilisedeki köylüler şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler. Çünkü öldüğü sanılan üç çocuk içeri girmiş, etrafı seyrediyorlardı. En önde Tom vardı. Joe da hemen onun arkasından geliyordu. Huck ise yırtık pırtık elbiseleriyle utangaç utangaç en arkada içeriye girdi.

Polly Teyze, Mary ve Harperler sevinç içinde çocukların üzerlerine atıldılar. Onları defalarca öperek, Allah'a şükrettiler. Huck ise çekingen bir halde orada duruyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Kalabalığın onları

izlemesinden iyice sıkılmıştı. Yavaşça kaçmayı denedi. Fakat Tom hemen onu yakaladı.

– Polly Teyze, ama haksızlık bu. Huck'ı gördüğünüze de sevinmeniz lazım.

– Hepimiz onu gördüğümüz için de çok sevindik Tom! Mesela ben, bu zavallı annesiz yavruyu gördüğüm için çok sevinçliyim.

Polly Teyzenin bu sevgi dolu ilgisi, Huck'ı alışkın olmadığı için çok rahatsız etmişti.

Rahip olanca sesiyle bağırdı:

– Allah'a şükürler olsun, çocuklarımız geri döndüler. Haydi hep birlikte ilâhi söyleyelim!...

O gün kilise coşkuyla söylenen ilâhilerle çınladı. Tom kendisine özenerek bakan çocukları inceledi. Tom, ileride bütün köyün ilgisinin üzerinde olduğu bu anı, hayatında en fazla gurur duyduğu ân olarak hatırlayacaktı...

16.

Tom'un büyük sırrı buydu. Korsan arkadaşlarıyla dönmek ve kendi cenaze töreninde bulunmak. Bu isteğini sonunda gerçekleştirmişti.

Pazartesi sabahı kahvaltıda Polly Teyze ile Mary, Tom'a büyük bir sevgi gösterdiler. Tom'un her isteğini yerine getirdiler. Hepsi de her zamankinden daha çok konuşuyorlardı.

Polly Teyze bir ara:

– Bu güzel bir şakaydı, Tom. Siz eğlenirken herkes bir hafta boyunca büyük acılar çekti. Ama bana bile acı çektirecek kadar katı kalpli olman beni çok üzüyor. Madem cenaze törenine gelebildin, o halde daha önce bana gelip, ölmediğini, sadece evden kaçtığını söyleyebilirdin.

Mary de:

– Evet, bunu yapabilirdin Tom. Herhalde aklına gelseydi hemen yapardın değil mi, dedi.

Polly Teyze:

– Bunu gerçekten yapar mıydın Tom, dedi.

– Şey... Bilmem ki... Bu her şeyi berbat ederdi, diye cevap verdi Tom.

Polly Teyze, bu cevaba çok üzülmüştü. Büyük bir üzüntüyle:

– Tom! Beni sevdiğini sanıyordum, dedi. Bunu yapmasan bile düşünmen yeterdi bana.

Mary:

– Teyzeciğim, bu önemli değil ki... dedi. Hepimiz biliyoruz ki Tom, düşüncesiz ve aceleci bir insan. Her zaman acele iş yaptığı için bazı şeyleri düşünemiyor.

– Bu daha da kötü ya. Yani düşüncesiz olmak... Sid, düşünceli bir çocuk ve böyle bir şey başına gelse bunu düşünür gelip bana haber verirdi. Tom, günün birinde geriye bakacak ve "Keşke teyzemi daha çok sevseydim" diyeceksin. Ama o gün geldiğinde bunun için geç kalmış olacaksın!

Tom:

– Teyzeciğim, sizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz, dedi.

– Beni sevdiğini anlatan bir davranışta bulunsaydın bunu anlardım.

Tom, pişmanlık içindeydi. Ama pişmanlığın olayı kapatmadığını görünce yeni bir numara uydurdu.

– Keşke gelip size haber vermeyi aklıma getirebilseydim. Ama sizleri öyle özledim ki, uykularıma girdiniz. Rüyamda sizleri gördüm, teyzeciğim. Bu da iyi bir şeydir. Öyle değil mi?

– Bu beni sevdiğinin göstergesi olabilir mi Tom? Tabii yine de hiç yoktan daha iyidir. Peki rüyanda bizleri nasıl gördün?

– Çarşamba gecesi senin yatağın yanında oturuyordun. Sid, odun sandığının oralardaydı. Mary de onun yanındaydı.

– Gerçekten de öyle yaptık. Her zaman da öyle yaparız zaten. Rüyanda bizi bu kadar olsun görmek zahmetine katlandığın için sana teşekkür etmeliyiz.

– Rüyamda Joe Harper'in annesi de buradaydı.

– Aaa, o da gerçekten buradaydı. Peki, başka ne gördün?

– Bir sürü şey gördüm, ama bunları tam hatırlamıyorum.

– Hatırlamaya çalış lütfen Tom. Aman Allah'ım! Şimdiye kadar hiç böyle bir şey duymadım! Bana rüyalarının çıkmadığını kimse söyleyemez artık. Bu durumu hemen gidip Joe'nun annesine anlatacağım. Haydi Tom, anlat! Başka neler hatırlıyorsun?

– Daha sonra bir ara benim kötü bir çocuk olmadığımı, sadece yaramazlık yaptığımı anlattınız. Sonra bir tay kadar sorumsuz olduğumu açıkladınız galiba.

– Gerçekten öyle! Allah Allah! Anlatmaya devam et, Tom!

– Sonra ağlamaya başladınız teyzeciğim.

– Tabii ya. Bu ilk ağlayışım da değildi. Sonra...

– İşte, bak Sid, duyuyor musun? Sid kelimesi kelimesine böyle söyledi!

– Ve siz, onu azarlayıp sert bir şekilde susturdunuz.

– Evet evet susturdum! Demek o sırada burada yanımızda bir melek vardı. Evet, burada bir yerde bir melek vardı ve bunları sana rüyanda o göstermiş olmalı!

– Sonra galiba benim için dua ettiniz. Bayan Harper gidince de yattınız. O kadar üzüldüm ki, bir ağaç kabuğu alarak üzerine, "Biz ölmedik. Korsan olduk" diye yazdım. Bunu masaya, mumun yanına bıraktım. Uyurken sizi izledim. Öyle tatlı uyuyordunuz ki... Galiba üzerinize eğilip sizi yanağınızdan öptüm.

– Sahi mi, Tom? İşte sırf bunun için işlediğin bütün suçları affedebilirim.

Polly Teyze, Tom'a sıkıca sarıldı. Tom o anda dünyanın en kötü insanı olduğunu düşünüyordu. Çünkü iyi kalpli teyzesini kandırmıştı. Bir süre sonra çocuklar evden çıktılar. Yaşlı kadıncağız da Tom'un rüyasını anlatmak için Bayan Harper'ın evine koştu.

Tom artık köydeki en büyük kahramanlardan biriydi! Çocuk gibi hoplayıp zıplamıyor, halkın dikkatini

çeken bir korsana yakışacak şekilde kasıla kasıla yürüyordu. Çocuklar ona çok özenmişlerdi. Şimdi Tom'un yerinde olabilmek için neler vermezlerdi ki.

Artık Becky'siz de yaşayabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ünlü olmak hoş bir şeydi doğrusu. Ve bu yeterli olabilirdi. 'Artık meşhur oldum. Bu nedenle Becky benimle barışmaya kalkışacak. Bundan eminim. Ben de ona karşı ilgisiz davranarak, onsuz da yaşayabileceğimi göstereceğim.' diye düşündü. Becky okula gelince, Tom onu görmemiş gibi yaptı. Çok geçmeden Becky'nin kızlarla kovalamaca oynadığını gördü.

Becky kovalamaca oynarken arkadaşlarını yakalayınca ne dolu çığlıklar atıyordu. Tom, Becky'nin arkadaşlarını daima kendisinin yakınındayken yakaladığını ve o arada kendisine göz attığını fark etti. Bu durum Tom'un gururunu okşamıştı. Sonunda Becky, oyun oynamayı bıraktı. Öylesine bahçede dolaşıyordu. Bazı zamanlarda ise içini çekerek belli etmemeye çalışarak Tom'a doğru bakıyordu. Tom'un Amy Lawrence'la konuştuğunu fark etmişti. Bunu fark edince içinde kuşku ve üzüntü duydu. Oradan gitmek istedi, ama ayakları kendisine direndi ve onu grubun yanına götürdü.

Becky, hemen Tom'un dirseğinin dibindeki kızla neşeliymiş gibi bir havayla konuşmaya başladı.

– A, Mary Austin! Geçtiğimiz pazar günü kiliseye neden gelmedin?

– Geldim ki! Sen beni görmedin mi?

– A, görmedim. Ne tarafta oturuyordun?

– Her zaman Bayan Peters'in sınıfındayım. Ben seni gördüm.

– Gerçekten mi? Oysa sana, piknikten söz etmeyi istiyordum.

– Annem benim eğlenmem için bir piknik düzenleniyor.

– Ne güzel! Pikniğe benim gelmeme de izin verir mi?

– Tabii ki verecek. Bu piknik benim için yapılacak ve annem istediğim herkesi çağıracak. Ben de seni istiyorum.

– Ne hoş! Peki piknik ne zaman?

– Yakında... Belki okullar tatil edilince olur.

– Çok eğleneceğiz gerçekten. Pikniğe bütün çocukları çağıracak mısın?

– Evet, arkadaşım olan veya arkadaşım olmak isteyen herkesi.

Becky, yavaşça Tom'a baktı. Fakat o hâlâ Amy Lawrance'a adada yaşadıkları o korkunç fırtınayı ve o günü anlatıyordu. Oradakilerin hepsi neşeyle el çırparak pikniğe gelmek istediklerini söylüyorlardı. Yalnızca Tom'la, Amy kalmıştı. Onlar hâlâ sohbet ediyorlardı. En sonunda Tom ve Amy oradan uzaklaştılar. Becky'nin üzüntüden dudakları titriyordu. Gözleri de iyice dolmuştu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kendisini zorlayarak yine neşeli bir tavır takınmaya çalıştı ve konuşmaya devam etti. Fakat artık onun için pikniğin ve hayatın dikkat çekici hiçbir tarafı kalmamıştı.

Bir ara Tom, Becky'yi özledi. Okulun bahçesinde dolaşıp Becky'i aramaya başladı. Sonunda onu gördü, ama bu sefer onun yüreğine indi. Becky, bir banka oturmuş, Alfred Temple'la birlikte resimli bir kitabı inceliyordu. Bu işe iyice dalmışlardı. Hatta yaklaşan Tom'u fark etmemişlerdi bile. Kıskançlık Tom'un damarlarında bir ateş gibi dolaşmaya başlamıştı. Kendine sinirlendi. Becky onunla barışmaya çalışmış, fakat o bu fırsatı tepmişti. Sinirinden ne yapacağını bir türlü bilemiyordu. Becky'nin ilgisini kaybetmiş olması onu neredeyse delirtecek gibiydi. Oysa Becky onu görmüştü ve savaşı kazanmakta olduğunun farkındaydı. Kendisi üzülmüştü ya, şimdi de Tom üzülecekti.

Tom, öğle vakti geldiğinde okulu asıp eve kaçtı. Becky, Alfred'le yine resimleri incelemeye koyuldu. Tom ortalıkta görünmeyince Becky'nin zaferine bir gölge düştü. Bütün ilgisi söndü ve yerini bir dalgınlık ve üzüntü aldı.

Bu durumu fark eden Alfred'in, Tom'a karşı olan kini iyice arttı. Kendisini hiçbir tehlikeye atmadan, Tom'un başını derde sokmak istiyordu. Birden gözü Tom'un sırasının üstünde duran yazı defterine ilişti. Beklediği fırsat eline geçmişti. Öğleden sonra ders kısmını açarak, o sayfaya mürekkep döktü.

O sırada pencereden içeriye bakan Becky, Alfred'in Tom'un defterine mürekkep döktüğünü görmüştü. Tom'u bulup ona durumu haber verecekti. Tom kendisine minnet duyacak ve böylece barışacak-

lardı. Fakat yarı yolda düşüncesini değiştirdi. Kendisi piknikten söz ederken, Tom'un takındığı tavır onu çok kırmıştı. "Bırakayım da öğretmen ona mürekkepli defter yüzünden kızsın" diye düşündü.

17.

Tom, eve geldiğinde üzgündü. Fakat teyzesinin söylediği ilk söz, şu anda evde olmasının çok da doğru olmadığını gösterdi ona.

– Tom, sen çok kötü bir çocuksun!

– Ben ne yaptım ki, teyzeciğim?

– Ah Tom! Beni yine rezil ettin. Kalkıp Bayan Harper'a gittim. Ama sonra işin iç yüzü ortaya çıktı. Bayan Harper, Joe'dan senin o gece buraya geldiğini ve bizim konuşmalarımızı duyduğunu öğrenmiş. Tom, böyle davranan bir çocuğun sonu ne olur, bunu tahmin bile edemiyorum. Bayan Harper'a gitmekle çok gülünç duruma düştüm. Sen, bunu bile bile durumun bu hale gelmesine izin verdin.

– Teyzeciğim, bunu keşke yapmasaydım. Ama düşünemedim.

– Ah, yavrum, sen hiçbir zaman düşünemiyorsun ki! Kendinden başka hiç kimseyi düşünmüyorsun! O gece ta adadan buraya kadar gelmeyi ve bizim üzüntümüzle alay etmeyi planlayabildin. Bana uydurma bir rüya anlatmayı da akıl edebildin. Ama hiçbir zaman

bize merhamet etmeyi, derdimize derman olmayı aklına getirmek istemedin.

– Teyzeciğim, bu yaptığımın çok kötü bir şey olduğunu ben de biliyorum. Ben kötülük yapmak istememiştim ki... Hem o gece buraya sizinle alay etmek için gelmedim.

– Neden geldin o zaman?

– Aslında, bizim için endişelenmemenizi, boğulmadığımızı anlatmaya gelmiştim.

– Tom, böyle güzel bir şey düşündüğüne inanabilseydim, dünyanın en mutlu insanı olurdum. Fakat sen böyle bir şey düşünmedin ve ben bunu biliyorum, Tom!

– Gerçekten de düşündüm, teyze.

– Ah, Tom, yalan söyleme! Bu, durumu daha da kötüleştiriyor.

– Yalan söylemiyorum ki, teyzeciğim. Doğruyu söylüyorum. Ben sizin üzülmenizi istemiyordum. İşte bu yüzden geldim.

– Bu söylediklerine inanabilmeyi o kadar isterdim ki Tom. Hatta senin kaçmış ve öyle kötü bir şekilde davranmış olmana bile sevinebilirdim. Ama söylediklerinin hiçbiri akla, mantığa uygun değil, bunu neden söylemedin?

– Siz cenaze töreninden bahsetmeye başlayınca ortaya çıkmadım. Kiliseye gelmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündüm. O sahneyi bozmak nedense içimden gelmedi. Bu yüzden de ağaç kabuğunu tekrar cebime koydum ve sizinle konuşmadım.

– Hangi ağaç kabuğunu Tom?

– Üzerine korsanlığa gittiğimizi yazdığım ağaç kabuğu, rüya diye anlatırken söylemiştim ya. Keşke sizi yanağınızdan öptüğüm zaman uyansaydınız. Ah bunu şimdi ne kadar çok istiyorum bir bilseniz...

Polly Teyze'nin yüzündeki sert çizgiler birden yumuşadı. Gözlerinde şefkat dolu bir anlam belirdi.

– Beni gerçekten öptün mü, Tom?

– Tabii ki teyzeciğim

– Bundan emin misin, Tom?

– Tabii ki eminim.

– Peki, beni neden öptün, Tom?

– Seni çok sevdiğim için. Orada yatmış inliyordun ve perişan bir halin vardı. O zaman senin için çok üzüldüm.

Tom'un bu sözleri doğruya benziyordu. Yaşlı kadın titrediğini gizleyemediği bir ses tonuyla;

– Beni tekrar öpmeni istiyorum, Tom! Sonra da artık okuluna git. Beni de rahatsız etme, dedi.

Tom evden çıkar çıkmaz, Polly Teyze dolaba koştu. Tom'un korsanlığa giderken giymiş olduğu yırtık ceketi eline aldı. Ceplerinde Tom'un söylediği ağaç kabuklarının gerçekten olup olmadığına bakacaktı. Sonra elinde ceketle durakladı. "Hayır, buna cesaretim yok. Zavallı Tom, yalan söylemiş olabilir. Ama bu yalan, beyaz bir yalan. Çünkü bu sözleriyle beni çok sevindirdi. Allah'ın da onu affedeceğini biliyorum. Çünkü bu yalanı, iyi kalpli bir çocuk olduğu için söyledi. Evet, o sözlerin yalan olduğunu öğrenmek iste-

miyorum. Ceketin ceplerine bakmayacağım." diye düşünerek ceketi kaldırdı. Biraz durup düşündükten sonra yine uzandı. Bu kez kendisine şöyle düşünerek güç vermeye çalışıyordu; "Güzel bir yalan bu... Bunun beni üzmesine izin vermeyeceğim." Ceketin cebine elini soktu. Bir dakika sonra, ağlayarak Tom'un ağaç kabuğuna yazdıklarını okumaya başlamıştı. Tom gerçekten de onu seviyordu. "Artık bu çocuk bin günah işlese de onu yine de hoş görürüm." diye mırıldandı.

18.

Polly Teyze, Tom'u öperken o kadar sevgi doluydu ki, bu Tom'a bütün üzüntülerini unutturmuştu. Şimdi çok mutluydu. Okula giderken sokağın başında Becky Thatcher'la karşılaştı. Hiç duraklamadan Becky'nin yanına koştu:

– Bugün sana çok kötü davrandım Becky. Çok üzgünüm. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Barış artık benimle.

Becky, onu hor görüyormuş gibi baktı ve gayet ciddi bir tavır takınarak:

– Tom Sawyer, bir daha yanıma gelmenizi istemiyorum, dedi. Benim sizinle konuşacak hiç bir şeyim yok!

Tom, Becky'nin bu davranışına bir anlam vereme-

di. Şaşkınlığından ona hiçbir şey söyleyemedi. Somurtkan somurtkan okul bahçesine girerken:

– Keşke Becky erkek olsaydı, diye düşündü. O zaman onu öyle bir döverdim ki...

Becky, dersin başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Tom'un lekeli defter yüzünden dayak yemesini zevkle izleyecekti.

Öğretmen Mr. Dobbins, boş zamanlarında bir kitap okuyordu. Ve bu kitabı çocuklardan saklamak için masasının çekmecesinde koyup çekmeceyi kilitliyordu. Çocuklar onun ne okuduğunu çok merak ediyorlardı, ama Mr. Dobbins kitabı hiçbir zaman açıkta bırakmadığı için, o kitapta neler yazdığını bir türlü öğrenemiyorlardı.

Becky tenefüs bitmeden sınıfa girmişti. Öğretmenin masasının yanından geçerken, anahtarın kilidin üzerinde olduğunu fark etti. Olağanüstü bir andı bu. Becky, çevresine bakındı. Sınıfta kimsecikler yoktu. Anahtarı çevirerek çekmeyi açtı ve kitabı aldı. Bunun birinci sahifesinde Anatomi yazılıydı. Becky, bunun ne demek olduğunu anlamamıştı. Bu yüzden yaprakları çevirmeye başladı. Tam renkli bir resme geldiği sırada Tom Sawyer da içeri girmişti. Becky, kitabı çabucak kapamaya çalıştı ve o telâş arasında renkli resim ortasından yırtıldı. Kitabı çekmeye tıkarak, kilitledi. Sonra da öfkesinden ağlamaya başladı.

– Tow Sawyer, sen dünyanın en kötü çocuğusun! İnsanları bir şeylere bakarken gizli gizli gözetlemek hiç hoş bir davranış değil.

– Ben senin bir şeye baktığını bilmiyordum ki. Bunu nasıl bilebilirdim?

– Utan, utan, Tom Sawyer! Beni ispiyonlayacağını biliyorum. Ah, ne yapacağım ben şimdi? Öğretmen beni dövecek!... Oysa ben okulda hiçbir zaman dayak yemedim! Sonra küçük ayağını yere vurarak:

– Eğer canın istiyorsa bana bu kötülüğü yapabilirsin Tom, diye bağırdı. Sen çok kötü bir çocuksun!

Tekrar ağlamaya başlayarak dışarı fırladı.

Tom, hareketsiz duruyordu. Bu saldırı onu şaşırtmıştı. Sonra kendi kendine, "Ne biçim kız bu, dedi. Okulda hiç dayak yememiş. Ama kızlar böyledir işte. Hem korkak, hem de alıngandırlar. Tabii bu aptal kızı Dobbins'e ispiyonlayacak değilim. Çünkü yaptıklarının acısını çıkarmak için o kadar da kötü olmayan bir sürü yol var. Dobbins kitabını kimin yırttığını soracak tabii. Buna kimse cevap vermeyecek. Sonra sınıftaki herkese tek tek bunu kimin yaptığını sorar. Suçlu kıza gelince bunu kimse söylemeden öğretmen hemen anlayacak. Kızların yüzleri onları daima ele verir. Cesaretleri yok onların. Becky dayak yiyecek. Evet. Evet, Becky Thatcher'ın durumu kötü. Çünkü bu işten kurtuluş yok. Tom, bir süre düşündü. İyi ya... O benim başıma böyle bir dert gelmesini isterdi. Şimdi çeksin de görsün."

Tom, dışarıda oynayan arkadaşlarına katıldı. Birkaç dakika sonra öğretmen geldi ve herkes sınıfa girdi. Tom, dersleriyle fazla ilgilenemedi. Kızların tarafına her bakışında Becky'nin yüzündeki ifade onu üzüyor-

du. Aslında kıza acımak istemiyordu tabii. Ama Becky'nin haline de sevinemiyordu. Sonra mürekkepli imla defteri meydana çıktı ve Tom da kendi derdine dalarak kızı bir an unuttu. Becky, üzüntüsünü bir yana bırakarak, bir süre bu durumla ilgilendi. Tom'un, "Mürekkebi ben dökmedim." demekle kurtulamayacağını biliyordu. Aksine bu sözler çocuğun durumunu daha da zorlaştırırdı. Becky, Tom dayak yerken bir an ayağa kalkarak bu işin Alfred Temple'in başının altından çıktığını söylemeyi düşündü. Ama sonra kendisini zorlayarak yerinden kımıldamadı. "Öleceğimi de bilsem yine de tek kelime etmeyeceğim." diye düşündü. Tom, dayağa sessizce katlandıktan sonra tekrar yerine oturdu. Üzgün değildi. Çünkü, bir yaramazlığı sırasında farkına varmadan defterine mürekkep dökmüş olabileceğini düşünüyordu.

Bir saat kadar bir zaman geçmişti ki Mr. Dobbins, çekmeceyi açarak kitabına uzandı. Tom, hemen Becky'ye bir göz attı. Kız da tuzağa düşmüş bir tavşan hali vardı. Tom o anda Becky'ye dargın olduğunu unuttu. Bir şey yapması gerekiyordu. Fakat felce uğramış gibiydi. Sonra, yerinden fırlamayı, kitabı kapıp dışarı kaçmayı düşündü. Ama geç kalmıştı. Öğretmen kitabı açıyordu. Bir ara Mr. Dobbins ayağa kalktı. Bakışları karşısında çocukların hepsi de başlarını önlerine eğdiler. İçlerinden suçsuz olanları bile korkuyla sarsıldı. Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra öğretmen:

– Bu kitabı kim yırttı, dedi.

Kimsenin sesi çıkmıyordu. Öğretmen suçluyu anlamak için öğrencilerin yüzlerini teker teker inceledi.

– Benjamin Rogers, bu kitabı sen mi yırttın?

– Hayır.

Yine bir sessizlik.

– Joseph Harper, sen mi yırttın?

– Hayır.

Tom, bu ağır işkence karşısında gitgide daha da endişeleniyordu. Öğretmen, erkek çocuklara baktı. Düşündü. Sonra kızlara döndü.

– Amy Lawrence?

Kız:

– Hayır, dercesine başını salladı.

– Gracie Miller sen mi yırttın?

O da başını salladı.

– Susan Harper, bu yaramazlığı sen mi yaptın?

Kız da:

– Hayır, diyerek başını salladı.

Sıra Becky Thateher'daydı. Tom heyecan ve umutsuzlukla tepeden tırnağa kadar titriyordu.

– Becky Thatcher!

Tom, kızın yüzüne baktı. Dehşetten bembeyaz kesilmişti.

– Yüzüme bak...

Kız, yalvarır gibi ellerini kaldırdı.

– Bu kitabı sen mi yırttın?

Tom'un kafasında bir şimşek çaktı. Birden ayağa fırlayarak:

– Kitabı ben yırttım, diye bağırdı.

Öğrenciler bu delilik karşısında şaşkınlıktan donakalmışlardı. Tom, kendisini toplamak için bir an durdu. Sonra da cezalandırılmak için tahtaya çıktı. Zavallı Becky'nin gözlerindeki hayret, minnet ve sevgi dolu bakışlar, bin dayağa bedeldi. Tom, yaptığı davranışın olağanüstülüğü yüzünden Mr. Dobbins'in şiddetli tokatlarına ses çıkarmadan katlandı. Öğretmenin okul bittikten sonra sınıfta iki saat cezalı olarak kalmasını emretmesine aldırmadı. Çünkü dışarıda kendisini Becky'nin bekleyeceğini biliyordu.

Tom, gece yatarken, Alfred Temple'dan intikam almanın planlarını yapıyordu. Çünkü Becky, utanç ve pişmanlıkla ona her şeyi anlatmış, kendi hainliğini açıklamayı da unutmamıştı. Fakat intikam isteği çok geçmeden yerini daha tatlı düşüncelere bıraktı. Tom, uykuya dalarken kulaklarında Becky'nin minnet dolu sesi vardı.

– Tom, ne kadar soylu bir çocuksun sen!

19.

Tom, dikkat çekici davranışlarını beğendiği için "Kötülük Düşmanları" grubuna üye oldu. Üye kaldığı sürece, sakız çiğnemeyeceğine, kötü sözler söylemeyeceğine ve yaramazlık yapmayacağına dair söz verdi. Şimdi yeni bir şey öğrenmişti. İnsan bir şeyi yapmayacağına dair söz verdi mi, içinden hemen bunu yap-

mak geliyordu. Tom şimdi sakız çiğnemek ve kötü sözler söylemek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bu istek o kadar arttı ki, sadece o kırmızı kemerli formayı giyebilme ümidi onun gruptan çekilmesini engelledi. Dört Temmuz bayramı yaklaşıyordu, ama gruba gireli daha kırk sekiz saat olmadan Tom, o bayramda gösterişli elbiseyi giyemeyeceğini anladı. Yaramazlık yapmadan o kadar dayanamayacaktı. Şimdi Tom'un bütün umudu yaşlı Yargıç Fraser'deydi. Adamın ölüm yatağında olduğu söyleniyordu. Ölünce de yüksek mevkide biri olduğu için büyük bir cenaze töreni düzenlenecekti. Ve grup o törende görev alacaktı. Tom o gösterişli elbiseleriyle bu törende görev almayı çok istiyordu.

Bu nedenle Tom üç gün boyunca Yargıç Fraser'in sağlığıyla yakından ilgilendi. Herkese onun durumunu soruyordu. Böylece Tom'un umudu artıyor, formasını giyerek aynanın önünde talim yapıyordu. Fakat sonra Yargıç Fraser'in iyileşmekte olduğunu öğrendi. Çok kızdı. Üstelik haksızlığa uğramış gibi de bir duyguya kapıldı. Güzel elbiseleriyle görev yapamadıktan sonra bu gruba üye olmanın bir anlamı yoktu. Hemen gidip gruptan çıktığını bildirdi. Ve Yargıç Fraser o gece öldü!...

Cenaze töreni olağanüstü oldu. Gruptakiler, onlardan ayrılan eski üyeyi kıskançlıktan çatlatacak bir şekilde törene katıldılar. Tom, özgürdü yine. Sakız çiğneyip, yaramazlık yapabilirdi. Zaten okul da tatil olmuştu. Özgürlüğü tamamen eline verilmiş gibiydi.

Tom, heyecanla beklediği tatilin sıkıntılı bir hal almaya başladığını düşünüyordu şimdi. Günlük tutmaya karar verdi. Fakat üç gün boyunca hiç bir şey olmadığı için bundan da vazgeçti. Köye, zenci şarkıcılar grubu geldi ve büyük ilgi uyandırdı. Tom'la Joe da böyle bir grup kurarak iki gün eğlendiler.

Dört Temmuz bayramı Tom'u hayal kırıklığına uğratmıştı.

Becky Thatcher ise kasabaya babasıyla annesinin yanına dönmüştü. Hayatının o yönü de karanlıktı Tom'un. Sonra cinayet konusundaki bilgisi Tom'a büyük bir vicdan azabı çektiriyordu. Durmadan ağrıyan, hiç geçmeyen bir yara gibiydi.

Tatil her zamanki seyrinde devam ederken Tom kızamık oldu. Bu yüzden de zavallı çocuk iki hafta evde hapis kaldı. Dünyayla ve olaylarla tüm ilişkisi kesilmişti. Çok hastaydı, hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. İki haftanın sonunda tam iyileşememişti, ama ayağa kalkabiliyordu artık.

O gece müthiş bir fırtına çıktı. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Tom, battaniyeyi başına çekerek dehşetle fırtınanın dinmesini bekledi. Bir süre sonra fırtına yavaş yavaş dindi. Tom'a bir şey olmamıştı. Çocuk Allah'a önce derin bir minnet duydu. Artık düzelecek, yaramazlık etmeyecekti. Sonra beklemeye karar verdi. Bir daha fırtına çıkabilirdi. Ertesi gün doktorlar tekrar geldiler. Tom'un hastalığı tekrarlamıştı. Çocuğun bu kez yatakta geçirdiği üç hafta, ona asırlar kadar uzun geldi. Yataktan kalktığı zaman özgür-

lüğüne kavuştuğu için sevinemedi. Çünkü ne kadar yalnız olduğunu, hiç arkadaşı kalmadığını görmüştü. Üzgün üzgün sokakta yürümeye başladı... Köydeki ağır ve sıkıcı hava onu da sıkmaya başlamıştı.

21.

Sonunda köyü o sıkıcı hava terk etti. Çünkü cinayet davası başlıyordu. Artık köydeki herkes bundan söz ediyordu. Tom, nereye gitse cinayet söylentileri ile karşılaşıyordu. Ne kadar istese de kaçamıyordu bundan. Cinayetten her söz edilişte kalbi titriyordu sanki. Çünkü korkuları ve çektiği vicdan azabı yüzünden bu sözlerin özellikle ağzını aramak için söylendiğini düşünüyordu. Bundan ötürü de buz gibi kesiliyor, tüyleri ürperiyordu. Huck'la konuşmak için onu tenha bir yere götürdü. Kısa bir süre bile o konudan söz etmek, Tom'u rahatlatacaktı. Böylece derdini kendisi gibi acı çeken biriyle paylaşmış olacaktı. Ayrıca Huck'ın dilini tuttuğundan emin olmak istiyordu.

– Huck, hiç kimseye ondan söz ettin mi?

– Neden?

– Neden olduğunu biliyorsun.

– Ah... Tabii etmedim.

– Bir tek kelime bile söylemedin değil mi?

– Yemin ederim ki bir tek kelimecik bile söylemedim. Neden soruyorsun?

– Şey... Korkuyorum da.

– Buraya bak Tom Sawyer, eğer durum anlaşılsaydı, sen ve ben iki gün bile yaşayamazdık. Bunu sen de biliyorsun.

Tom'un içi biraz rahatlamıştı. Kısa bir sessizlikten sonra:

– Huck, bize kimse bunu söyletemez değil mi, dedi.

– Söylemek mi? Eğer o Kızılderili şeytanın beni suda boğmasını istiyorsam o zaman konuşurum. Başka türlü ağzımdan laf alamazlar!

– Eh, o halde durum iyi. Dilimizi tuttuğumuz sürece güvendeyiz galiba. Ama yine de yemin edelim. Böylesi daha iyi.

– Ben de öyle düşünüyorum.

Böylece ciddi ciddi yemin ettiler.

– Köyde neyi konuşuyorlar, Huck? Ben bir sürü lâf duydum.

– Neyi mi konuşuyorlar? Hep Muff Potter'den söz ediyorlar. Muff Potter, Muff Potter. Hep Muff Potter. Bu yüzden durmadan ter döküyorum. Saklanmayı düşünmüyor değilim.

– Benim yanımda da aynı şekilde konuşuyorlar. Muff Potter asılacak sanırım. Bazen ona acımıyor musun?

– Her zaman acıyorum ona. Tamam o serserinin biri. Ama şimdiye kadar kimseye bir zararı da dokunmadı. Balık tutar, tembel tembel otururdu. Ama Muff Potter iyi bir adamdı. Bir keresinde tuttuğu balığı be-

nimle paylaşmıştı. Aslında bir insana yetecek kadar bile yemeği yoktu. Şansım döndüğü zamanlarda da hep bana yardım etmeye çalışırdı.

– Benim de uçurtmalarımı onarır, oltama iğne takardı. Onu hapishaneden kurtarmayı çok isterdim.

– Ah! Biz onu kurtaramayız, Tom. Bunun faydası da olmaz. Adamı tekrar yakalarlar.

– Evet, orası öyle. Fakat onun hakkında kötü şeyler söylemeleri beni çok üzüyor. Onun cinayet işlemediğini biliyoruz.

– Bu durum beni de çok üzüyor Tom... Potter'ın memleketteki en iğrenç katil olduğunu söylüyorlar. Daha önce asılmamış olmasına şaştıklarını açıklıyorlar.

– Evet, hep böyle konuşuyorlar. Hatta onu bıraktıkları takdirde onu mahvedeceklerini de söylüyorlar.

– Bunu yaparlar da.

Çocuklar uzun uzun cinayet hakkında konuştular, ama bu onların rahatlamalarını sağlamadı. Çocuklar daha önce yaptıkları şeyi tekrarladılar. Hücrenin parmaklıklı penceresine yaklaşarak Muff Potter'a tütünle kibrit verdiler. Adamın hücresi ilk kattaydı ve etrafta da gardiyan yoktu. Muff Potter çocukların bu küçük hediyeleri karşısında çok duygulanmıştı.

En sonunda heyecanla beklenen mahkeme günü gelmişti. Tom içindeki sıkıntıyı atmanın tek yolunun gerçek katili ihbar etmek ve Muff Potter'ı kurtarmak olduğunu düşünüyordu. Evet karar vermişti canı pahasına da olsa bunu yapacaktı. Yoksa masum bir insan yok yere idam edilecekti. Ve Tom bu vicdan azabıyla ömür boyu yaşamak zorunda kalacaktı.

Tom, mahkemede gerçekten de kararını bozmadı ve gerçekleri bir bir anlattı. Bu sırada mahkemeye yalancı şahitlik yapmak için gelen Kızılderili Joe da orada bulunuyordu. Kendisinin katil olduğu anlaşılınca açık olan pencereden kaş göz arasında kaçıverdi. Mahkemeyi izleyenler şaşkınlık içindeydi. Katil zannettikleri Muff Potter masumdu. Ve gerçek katili büyük bir talihsizlik eseri ellerinden kaçırmışlardı.

Mahkemede Muff Potter'ın suçsuzluğu ispatlanmış ve serbest bırakılmıştı. Bu arda Tom yine büyük bir kahraman olmuştu. Herkes Tom'un ne kadar cesur ve iyi bir çocuk olduğundan bahsediyordu. Ama Tom, Kızılderili Joe yakalanmadığı için bir türlü rahat edemiyordu. İçindeki sıkıntının geçmesi için aradan zaman geçmesi gerekiyordu.

22.

Bir gün her afacan çocuk gibi Tom'u da hazine bulma merakı sardı. Hemen en iyi arkadaşı Joe Harper'ı aramaya çıktı. Ama Joe görünürlerde yoktu. Biraz dolaştıktan sonra Huck ile karşılaştı. Hazine bulma konusunda Huck da kendisine yardım edebilirdi. Tom, Huck'ı tenha bir yere götürerek gizlice hazine bulma fikrinden söz etti. Bu tam Huck'a göre bir şeydi. Hemen teklifi kabul etti. Huck, Tom'a:

– Nereyi kazacağız, diye sordu.

– Herhangi bir yeri, diye cevapladı Tom.

– Neden, her tarafta hazine mi var?

– Yok tabii ki Huck. Hazineler her zaman kimsenin aklına gelmeyen ilginç yerlere saklanır. Mesela ıssız bir adada, kurumuş bir ağacın dibinde... Ama çoğu zaman hayaletli evlerde...

– Peki bu hazineleri kim saklıyor Tom?

– Kim olacak, hırsızlar.

– Bu çok saçma Tom, hazineyi ben bulmuş olsaydım, onları saklamaz harcardım.

– Ben de öyle, ama hırsızları bizim gibi yapmıyorlar. Çaldıkları eşyaları sonra gelip almak için saklıyorlar. Sonra da ya sakladıkları yeri unutuyor ya da ölüyorlar. Her ne ise işte... O altınlar orada unutulup gidiyor. Sonra birileri eski bir harita buluyor. Bu kâğıtta hazinenin nerede saklı olduğu yazılı. Ama biz bu kâğıt parçasını arayarak vakit kaybetmeyeceğiz. Çünkü harita aramak hem çok zaman alır, hem de işimize yaramayabilir. Biz direk hazineyi arayacağız. Düşünsene Huck, içinde yüz dolar olan eski bir bakır kap bulduğumuzu... Ya da içi mücevherlerle dolu bir sandık... Ne kadar güzel olurdu değil mi?

Bunu duyan Huck'ın gözleri parlamıştı:

– Bu harika Tom!... Bana yüz doları ver, gerisi senin olsun.

– Tamam dediğin gibi olsun. Ama pırlantaları değersiz zannetme. Her bir tanesi yirmi dolar eder. Her ne ise... Şimdi işimize bakalım.

– Nereyi kazacağız peki Tom?

– Karşı tepedeki kuru dallı ağacın altından başlayalım istersen. Ama önce bir kazma kürek bulmamız lazım.

Eski bir kazma kürek alarak konuştukları yere geldiler. Bir ağacın altına oturarak konuşmaya başladılar. Tom:

– Hazine aramak çok hoşuma gidiyor, dedi.

– Benim de çok hoşuma gidiyor, diye karşılık verdi Huck.

– Huck söylesene burada bir hazine bulsak, payına düşen para ile ne yaparsın?

– Her gün pasta yerim ve bir şişe de gazoz içerim.

– Peki o paranın bir kısmını saklamayı düşünmüyor musun?

– Neden saklayım ki?

– Ne ise bunları bırakalım şimdi. Kazmaya başlayalım.

Ağacın altını yarım saat boyunca kazdılar. Ama hiç bir şey bulmadılar. Huck:

– Hazineleri bizim ulaşamayacağımız kadar derine mi gömüyorlar Tom, diye sordu.

– Bazen... Ama biz galiba uygun yeri bulamadık. En iyisi Cardiff tepesindeki yaşlı ağacın dibini kazalım. Bayan Dougles'ın evinin arkasında bir ağaç var ya orayı diyorum.

Ertesi gün Tom'un dediği yeri kazdılar, oradan da bir şey çıkmadı. Huck:

– Tom, burada da hazine yok. En iyisi biz başka bir yeri arayalım, dedi.

– Evet haklısın.

– Peki şimdi nereyi kazacağız?

– Hayaletli evi. Evet hazine kesinlikle orada olmalı.

– Ama ben hayaletli evlerden korkarım Tom.

– Merak etme Huck. Hayaletli eve gündüzleri kimse gelmez. Hayaletler bile...

Bunları konuşurken tepeden aşağıya inmeye başlamışlardı. Cardiff tepesi ile diğer yamacını süsleyen ağaçların arasından geçerek gittiler.

23.

Tom ile Huck ertesi gün erkenden hayaletli eve geldiler. Önce içeri girmeye korktular. Etraf çok sessizdi ve bu sessizlik çocukları korkutmuştu. Korka korka içeriye girdiler. Bir süre sonra eve alıştılar. Korkuları da azaldı. Köşede bir dolap duruyordu. Sanki içinde hazine varmış gibi hissettiler. Ama dolabı açıp baktıklarında, içinde hiçbir şey olmadığını gördüler. Artık cesaretleri iyice yerine gelmişti. Tam çalışmaya başlayacakları sırada bir ses duydular. Tom:

– Hişşşt... dedi Huck'a. Sesi duydun mu?

– Evet duydum Tom. Birileri geliyor galiba. Hemen kaçalım buradan.

– Bir adım bile atma Huck. Bir düşünsene gelenler kapıdan geliyor. Biz de kapıya gidersek hemen yakalanırız.

Ayak sesleri yaklaşmaya başlayınca konuşmayı bırakıp oldukları yere saklandılar. İçeri iki adam girmişti. Bunlardan bir tanesi köyde sağır ve dilsiz diye bilinen İspanyol'du. Diğeri ise Kızılderili Joe. Adamlar içeri girip kendi aralarında konuşmaya başladılar. Bir müddet konuştuktan sonra, Kızılderili Joe esneyerek:

– Çok uykusuzum, dedi. Haydi şurada biraz uyuyalım.

İki adam uyur uyumaz horlamaya başladılar. Çocuklar oldukları yerden çıkıp, kaçmak istediler. Ama adamları uyandırmaktan korktukları için hiç ses çıkarmadan beklemeye başladılar. Bir süre sonra adamlar uyandı ve tekrar konuşmaya başladılar. Sonra Kızılderili Joe, arkadaşına:

– Geçenlerde sakladığımız para torbasını getir, dedi.

Arkadaşı şöminenin altındaki taşları kaldırdı ve bir torba çıkardı. Çocuklar saklandıkları yerde nefeslerini tutmuş olanları izliyorlardı. Bu arada Kızılderili Joe'nun bıçağı bir şeye çarptı. Şaşkın bir halde:

– Çürümüş bir tahta var burada, dedi arkadaşına. Hayır hayır burada bir sandık var. Haydi bana yardım et de ne olduğunu anlayalım.

İkisi birlikte sandığı olduğu yerden çıkardılar. Joe, sandığın içine elini soktu ve:

– Burada altın var ahbap, dedi sevinçle.

Çocukların oldukları yerde nefesleri kesilmişti. O adamlar gelmeseydi, altınların hepsi onların olacaktı. Üzüntüyle olanları izlemeye devam ettiler. Joe konuşmaya devam etti.

– Bunları iki numaraya götürelim. Orada emniyetli bir şekilde saklayabiliriz bu altınları. Haydi hava kararmadan gidelim buradan.

Adamlar kendi sakladıkları paraları ve buldukları sandığı alarak evden ayrıldılar. Arkasından da çocuklar evden çıktılar. Önce 'iki numara'yı öğrenmek için haydutların peşinden gitmek istedilerse de sonra korkup köye doğru koşmaya başladılar.

O gün yaşadıkları macera, gece Tom'un rüyasına girdi. Tam dört kez hazineyi ele geçirdi ve her defasında uyanarak hazineyi haydutlara kaptırmış olduğunu hatırladı. Sabah olduğunda hemen kahvaltısını yaptı ve Huck'ın yanına gitti.

– Merhaba Huck.

– Merhaba dostum.

Kısa bir sessizlikten sonra Tom:

– Huck, o iki numarayı bulmamız lazım, dedi.

– Evet Tom, ben de bunu düşünüyordum. Ama iki numara ne demek? Ben bu sözden hiç bir şey anlamadım.

– Belki de bu bir evin numarasıdır.

– Hayır, Tom ev numarası olamaz. Bu küçücük köyde numara yok ki...

– Evet haklısın Huck. Bir düşüneyim... Tamam buldum, bir han odasının numarası bu. Orayı biliyorum Huck. Sen dediğim yerde nöbet tut. Adamların parayı ne yapacaklarına dikkat et tamam mı?

– Tamam Tom. Ben onları izlerim sen hiç merak etme.

24.

Tom cuma sabahı çok mutlu bir haber aldı. Becky'nin annesi köydeki çocuklar için bir piknik düzenlemişti. Tom buna çok sevinmişti. Peşine düştüğü hazineyi bile unutmuştu. Çünkü bu piknik sayesinde Becky, Tom'a olan kırgınlığını unutup, yeniden onunla arkadaş olabilirdi. Tom ve köydeki bütün çocuklar piknik için hazırlıklara başladı. Hazırlıklar tamamlanınca herkes Beckylerin evinin önünde toplandı. Büyükler pikniğe katılmayacaklardı. Çocuklara göz kulak olmak için çocukların yanında sadece bir kaç genç gidiyordu pikniğe.

Köydeki çocuklar piknik heyecanı ile doluyken Huck da, Tom'un söylediği nöbet yerinde beklemeye başlamıştı. Bütün gün orada nöbet tuttu, ama ne gelen vardı, ne de giden... Saat gece on bire doğru geliyordu. Huck'ın iyice uykusu gelmişti. Bu işten vazgeçmeye başladı. Beklemenin hiçbir faydası yoktu işte...

Birden bir gürültü duydu. Huck oturduğu yerden hemen kalktı. Kızılderili Joe ile arkadaşı handan ayrılıyorlardı. Ellerinde bir sandık vardı. Bu, hazinenin içinde bulunduğu sandık olmalıydı. Adamlar nehre inen yolda ilerliyorlardı. Huck da onları takip ediyordu. Sonra Cardiff tepesine çıkan yola saptılar. Tepenin en yüksek yerine kadar çıktılar. Huck, onları takip ederken bir an kalbinin duracağını düşündü. Adamların kendisini fark etmesinden çok korkuyordu. Çünkü

Kızılderili Joe, azılı bir katildi. Huck'ın kendilerini takip ettiğini fark ederse, hemen onu oracıkta öldürebilirdi. İki adam, iyi kalpli yaşlı bir kadın olan Bayan Dougles'ın evinin önünde durup beklemeye başladılar. Huck'da olduğu yerden olacakları merakla izliyordu. Hazineyi oraya gömeceklerini düşünüyordu ama hiç de öyle olmadı. Kızılderili Joe öfke dolu bir sesle arkadaşına:

– Allah kahretsin, dedi. Yaşlı kadının misafirleri var galiba. Baksana gecenin bu saatinde hâlâ evinin ışıkları yanıyor.

– Evet haklısın. En iyisi biz bu işten vazgeçelim, diye karşılık verdi arkadaşı.

– Vazgeçmek mi?!.. Ben o kadının işini bitirmeden hiçbir yere gitmem, anladın mı beni?

Huck, bunları duyunca ürperdi. Bu haydutlar Bayan Dougles'ı öldürmek istiyorlardı görünüşe bakılırsa. Bütün gücünü topladı ve uçarcasına tepeden aşağıya koşmaya başladı. Bir süre koştuktan sonra İhtiyar Galli'nin evine geldi. Var gücüyle kapıyı yumruklamaya başladı. Kapıyı ihtiyarın oğulları açtı. Huck, içeri girer girmez olanları anlatmaya başladı.

– Yardım edin! Bayan Dougles'ı öldürecekler!..

Üç dakika sonra ihtiyar adam ve oğulları silahlanmış, Bayan Dougles'ın evine doğru yola çıkmışlardı. Evin oraya iyice yaklaşınca Huck, daha fazla onlarla birlikte ilerlemedi. Bir kayanın arkasına saklanıp, olan biteni izlemeye koyuldu. Uzun bir sessizlikten sonra silahlar patladı. Acı bir bağırma sesi duyuldu. Huck,

daha fazla bekleyemedi. Yerinden fırlayıp, tepeden aşağıya doğru olanca hızıyla koşmaya başladı.

25.

Huck, ertesi sabah, önceki gün olanları öğrenmek için İhtiyar Galli'nin evine gitti. İhtiyar, kahvaltı sofrasına Huck'ı da davet etti. Kahvaltıda önceki gün yaşananları anlattı.

– Ah zavallı çocuk, o haydutları öldüremedik ne yazık ki... Bizim geldiğimizi duydular ve kaçtılar. Bekçilere haber verdik. Haydutların peşindeler, umarım çok yakında onları yakalarlar. Senin çok kötü bir gece geçirdiğin anlaşılıyor. Kahvaltıdan sonra burada yatabilirsin.

Huck ihtiyarın söylediklerine itiraz etmedi. Hemen kendisine gösterilen yere yattı ve kısa sürede uykuya daldı. İhtiyar ve oğulları da haydutları aramak için bekçilere katıldılar. Bir kaç saat sonra ihtiyar ve oğulları evlerine geri döndüler. Haydutları bulamamışlardı. Huck ise kendisine verilen yatakta hâlâ uyuyordu. Üstelik hastalanıp ateşlenmişti de... Bayan Dougles, hayatını kurtaran bu çocuğa gelip bakmaya başladı.

Tom bu olayı ancak piknikten döndükten sonra öğrenebildi. Onlar piknikten dönerken Kızılderili Joe'nun yanındaki adamın cesedini kıyıda görmüşlerdi. Tom, olayları öğrenince, adamın kaçmaya çalışırken nehirde

boğulduğunu düşündü. Tom, piknikten döner dönmez Huck'ın hasta olduğunu duydu. Hemen ihtiyarın evine Huck'ı ziyarete gitti. Huck, şimdi daha iyi görünüyordu. Tom'a olan biten her şeyi anlattı.

Bu arada köyde Kızılderili Joe'nun köyün yakınında bulunan adadaki mağarada ölüsünün bulunduğu haberi ağızlarda dolaşmaya başlamıştı. Becky'nin babası yargıç Thatcher ve bir grup köylü haberin doğruluğunu tespit etmek için mağaraya gittiler. Haber doğruydu. Mağaranın girişinde Kızılderili Joe'nun cansız bedeni yatıyordu. Kızılderili Joe'yu mağaranın yakınında bir yere gömdüler. Cenaze töreninden sonra herkes köyüne döndü.

Cenaze töreninden bir gün sonra Tom, Huck'la bir şey konuşmak istiyordu. Ama bu bir sırdı. Bu sebepten Huck'ı kimsenin olmadığı bir yere götürdü ve:

– Huck sana önemli bir şey söylemek istiyorum, dedi.

– Ne söyleyeceğini biliyorum Tom. İki numaralı odaya girdin ve hazineyi bulamadın değil mi?

– Hazine hiçbir zaman iki numaralı odada değildi ki... Hazine mağarada Huck... Kızılderili Joe'nun öldüğü mağarada.

Huck'ın gözleri birden parladı:

– Gerçekten mi Tom?... Bunu nereden biliyorsun?

– Bir düşünsene Huck, Kızılderili Joe'yu takip ettiğin gün elinde büyük bir sandık olduğunu söyledin. İhtiyar Galli ve oğulları onları ellerinden kaçırınca Kızılderili Joe, elindeki sandığı ıssız adadaki mağaraya

götürdü. Arkadaşını ise nehrin kıyısında öldürdü. Çünkü hazinenin hepsinin kendisine kalmasını istiyordu. O sandığı adadaki mağaraya sakladı. Ve sonra da orada öldü. Bundan eminim Huck, içimden bir ses hazinenin o mağarada olduğunu söylüyor.

– Peki Tom, hazineyi, o kocaman mağaranın neresinde arayacağız?

– Bak Huck, o mağaranın içini adaya korsanlık yapmaya gittiğimizde incelemiştim ben. Bir hazinenin saklanabileceği bir kaç yer var zaten. Kızılderili Joe'nun, hazineyi oralardan birine sakladığından eminim.

– Peki öyleyse Tom. Haydi hemen yola çıkalım.

Öğleden sonra iki çocuk nehri bir sandalla geçip mağaranın önüne geldiler. Yavaşça içeri girdiler. Karanlık ve sessizlik onları korkutuyordu. Tom karanlıkta mağaranın içini seçemedikleri için elindeki mumu yaktı. Böylece etraf biraz aydınlandı ve çocukların korkusu azaldı. Mağaranın içinde bir müddet ilerledikten sonra Tom:

– Huck, tahminime göre hazine şu kayanın orada, dedi. Çünkü buralarda başka hazine saklanabilecek yer yok. Haydi kayanın oraya inip, hazineyi arayalım.

Önce Tom yürüdü, Huck da onu takip etti. Daha sonra geldikleri yeri incelemeye başladılar. Tom:

– Huck buraya bak, dedi. Burada mum damlaları ve ayak izleri var. Demek oluyor ki, hazine burada. Bundan eminim, hemen burayı kazmalıyız.

Tom'un bu sözleri üzerine Huck heyecanlanmıştı:

– Haydi hemen kazalım o zaman Tom.

Tom cebinden çakısını çıkarttı ve kazmaya başladı. Çok fazla kazmaya gerek kalmadan, çakının ucu bir tahtaya dokundu. Tom büyük bir heyecanla:

– Sesi duydun mu Huck, dedi.

– Evet, evet duydum Tom, hemen onu oradan çıkartalım, diye karşılık verdi Huck.

Şimdi Huck'da Tom'a yardım etmeye başlamıştı. Çok geçmeden sandık ortaya çıktı. Hemen sandığın içini açtılar. Evet hazine karşılarındaydı. Huck ellerini altınların içine daldırdı ve:

– Tom sonunda hazineyi bulduk. Artık zenginiz, diye heyecanla bağırdı.

– Evet Huck, ben hazineyi bulacağımıza inanmıştım. Bu gerçekten harika bir an. Haydi, şimdi bu sandığın içindeki altınları yanımızda getirdiğimiz çuvallara dolduralım ve dışarı çıkartalım.

Çok geçmeden iki çuval altını alıp dışarı çıktılar. Çuvalları alıp geldikleri sandalla köye döndüler. Görünürlerde kimse yoktu. Tom:

– Dinle Huck, dedi. Bu altınları al ve hayatını kurtardığın Bayan Dougles'ın odunluğuna götür. Tabii bunları yaparken kimseye yakalanmamaya dikkat et. Ben bir ara oraya gelirim, altınları paylaşırız.

Çocuklar bunları konuşurken köye yaklaşmışlardı. Karşıdan İhtiyar Galli geliyordu. Çocukları görünce:

– Neredesiniz çocuklar deminden beri herkes Bayan Dougles'ın evinde sizi bekliyor, dedi. Haydi benimle gelin. Aa bu çuvalların içinde ne var?

Tom, altınlardan söz etmek istemiyordu.

– Çuvalın içinde metal parçaları var, dedi.

– Her ne ise çocuklar, haydi benimle gelin, diye karşılık verdi İhtiyar Galli.

Çocuklar istemeyerek de olsa altınlarla birlikte İhtiyar Galli'nin peşinden Bayan Dougles'ın evine gittiler.

Bayan Dougles'ın evine vardıklarında bütün köyün orada toplanmış olduğunu gördüler. Bayan Dougles, hayatını kurtardığı için, Huck'ın onuruna büyük bir ziyafet hazırlamıştı. Ama çocukların üzeri çamur içindeydi. Çocukları ayrı bir odaya aldı ve onlara temiz kıyafetler giydirdi. Daha sonra onları konuklarının yanına çıkarttı. İki çocuk masada kendilerine gösterilen yere oturdular. Bayan Dougles, o gün çok büyük bir ziyafet hazırlamıştı. Yemek bittikten sonra İhtiyar Galli ayağa kalktı ve Huck'ın kahramanlığını anlatan kısa bir konuşma yaptı:

– Bayanlar, baylar, köyümüzün tatlı afacanı Huckleberry Finn, Bayan Dougles'ın hayatını kurtarmıştır. Bu ziyafet de onun onuruna hazırlanmıştır. Şimdi hepinizden bu asil çocuğu alkışlamanızı istiyorum.

Bu sözler üzerine bütün köy Huck'ı ayakta alkışladı. Huck, daha önce hiç görmediği bir ilgi ile karşılaşmıştı. İhtiyar Galli konuşmasını bitirdikten sonra Bayan Dougles söz aldı:

– Bu güzel çocuk beni haydutların elinden kurtardı. Ona hayatımı borçluyum. Bu sebepten onu yanıma alacağım ve okutacağım. Ve sonra ona ilerisi için para ayıracağım.

Tom aradığı fırsatı bulmuştu. Hemen ayağa kalktı ve:

– Huck'ın paraya ihtiyacı yok ki... O artık zengin, dedi.

Tabii ilk önce buna kimse inanmadı. Tom dışarıya çıktı ve iki çuval altını getirip masanın üzerine boşlattı. Bütün köy şaşkınlık içinde Tom'u izliyordu. Tom:

– İşte bu altınların yarısı benim, yarısı Huck'ın, dedi.

Bu manzara karşısında orada bulunan herkesin nefesi kesilmişti. Sonra bu altınları nasıl elde ettiklerini sordular. Tom bütün olanları bir bir anlattı.

Bu olaydan sonra bütün köy Huck ve Tom'u konuşur olmuştu. Herkes kahraman çocuklardan ve hazineden söz ediyordu. Kısa sürede köy gazetesi çocukların yaşam öyküsünü yazdı. Polly Teyze, Tom'un parasını bankaya yatırdı. Bayan Dougles verdiği sözü tutmuş, Huck'ı yanına almıştı. O da Huck'ın parasını bankaya yatırdı. Bütün köy Tom ve Huck'ın büyük sevincine ortak olmuştu. Tom ile Huck'ı bundan sonra iyi bir gelecek ve mutlu günler bekliyordu...

DÜNYA KLASİKLERİ
İLK GENÇLİK DİZİSİ

1. ALTIN IŞIK
2. AYA YOLCULUK
3. BALONLA BEŞ HAFTA
4. BİLLUR KÖŞK HİKÂYELERİ
5. BOSTAN
6. SEÇME HİKÂYELER
7. ÇOCUK KALBİ
8. DAVID COPPERFIELD
9. DEDE KORKUT HİKÂYELERİ
10. DEFİNE ADASI
11. DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR
12. DEMİR MASKE
13. DENİZLER ALTINDA 20000 FERSAH
14. DON KİŞOT
15. DÜNYANIN MERKEZİNE YOLCULUK
16. SEYAHATNÂME'DEN SEÇMELER
17. FALAKA
18. GÜLİSTAN
19. GÜLİVER'İN GEZİLERİ
20. HEIDI
21. HUCKLEBERRY FINN
22. İNSAN NE İLE YAŞAR?
23. KAPTAN GRANT'IN ÇOCUKLARI
24. KARAGÖZ İLE HACİVAT
25. KELİLE VE DİMNE
26. KORKUSUZ KAPTANLAR
27. KÜÇÜK KADINLAR
28. KÜÇÜK KEMANCI
29. KÜÇÜK PRENSES
30. MEMLEKET ŞİİRLERİ ANTOLOJİSİ
31. MESNEVİ'DEN HİKÂYELER
32. MONTE CRISTO
33. MUTLU PRENS
34. NASREDDİN HOCA'DAN FIKRALAR
35. OLIVER TWIST
36. ÖMER'İN ÇOCUKLUĞU
37. POLLYANNA
38. ROBIN HOOD
39. ROBINSON CRUSOE
40. SEFİLLER
41. 80 GÜNDE DÜNYA TURU
42. SİYAH İNCİ
43. SİYAH LALE
44. ŞERMİN
45. TİRYAKİ SÖZLERİ
46. TOM SAWYER
47. ÜÇ SİLAHŞÖRLER
48. VATAN YAHUT SİLİSTRE
49. WILHELM TELL
50. YUNUS EMRE'DEN ŞİİRLER

ISBN 975-263-246-7
TİMAŞ
9 789752 632461
2,50 TL
genctimas.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkındaki Yönetmeliğin
5. Maddesinin Değişik "g" Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.